

Arrest

nr. 276 967 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzische afkomst te zijn. U bent geboren te Rasht in de provincie Gilan op (...). Tot aan uw huwelijk woonde u in Astaneh Ashrafieh, vanaf dan bij uw echtgenoot in Bandar Anzali. U hebt hogere studies gevolgd en een master wiskunde behaald aan de universiteit van Damghan. U werkte als freelance onderzoeker en schreef artikelen over wiskunde. Op 14 september 2015 bent u in Anstaneh gehuwd met A. (...) Ali (O.V. X). Jullie hebben geen kinderen. Uw beide ouders wonen in Iran. Uw broer in België doch u hebt geen contact met hem. U komt uit een gelovige familie waarbij onder meer uw grootvader imam in de moskee was. Hoewel u zelf niet gelovig was, ging u zolang uw grootvader tot tien jaar geleden nog leefde naar de moskee. Als u op bezoek ging bij familieleden, droeg u ook uw hijab.

In de zomer van 1398 werden u en uw echtgenoot door diens vriend Farzin aangesproken over het christendom en uitgenodigd om deel te nemen aan een huiskerkviering, hetgeen jullie aan het einde van de zomer een eerste keer deden. Jullie hadden problemen met de islam, met de discriminerende regels en toen jullie vernamen van Farzin dat hij bekeerd was, wilden jullie dit ook proberen. Na twee of drie deelnames, hebben u en uw echtgenoot zich op 5 aban 1398 (= 27 oktober 2019) bekeerd tot het christendom en hebt u uw geloof geuit binnen de huiskerk die geleid werd door Helene, een Armeense christen. U was op zoek naar vrede en vond rust in het christendom.

Op het einde van aban 1398 kwam Farzin bij u thuis en deelde hij mee dat de huiskerk ontdekt was door de autoriteiten. In farvardin 1399 gingen jullie opnieuw naar de huiskerk die ditmaal geleid werd door mevrouw Mosghan. Ondertussen waren jullie ook jullie reis naar België aan het voorbereiden. Ook de tweede huiskerk werd ontdekt en daarbij werd Arash gearresteerd. Deze heeft jullie vernoemd bij de autoriteiten.

Op 1 oktober 2020 hebt u samen met uw echtgenoot Iran verlaten vanuit de luchthaven in Teheran. Middels een studentenvisum bent u naar België gekomen.

In België vernamen jullie dat de autoriteiten bij uw schoonouders geweest waren op zoek naar u en uw echtgenoot. Hierbij hebben ze uw bijbel ontdekt.

Op 16 oktober 2020 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer vreest u zware straffen omwille van uw bekering alsook uw oom die u niet met rust zal laten en zal overdragen aan de Ettelaat.

Na uw vertrek heeft uw oom Mohamad M.F.M.J. (...), die werkt voor het bureau van de Islamitische leider, uw ouders gevraagd dat u zou terugkeren opdat u zou kunnen bestraft worden dan wel dat u berouw moet tonen. Hij neemt af en toe contact op om hen te bedreigen.

In België bent u aangesloten bij de Iraanse kerk in Brussel. U volgt er (online) vieringen en volgt een cursus naar aanloop van uw doopsel. U onderhoudt tevens een openbaar facebookprofiel onder uw eigen naam waarop u christelijk geïnspireerde berichten plaatst die u rust geven en waarmee u het woord van god verspreid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw man jullie originele Iraanse paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en huwelijksakte voor. Voorts leggen jullie een foto neer waarop uw echtgenoot staat afgebeeld samen met Farzin, een familiefoto en enkele foto's afkomstig van internet waarop uw oom staat afgebeeld, een attest van de Iraanse kerk in Brussel, landeninformatie betreffende de behandeling van bekeerde christenen in Iran en via jullie advocaat per email bijkomend enkele prints van uw Facebookprofiel en van uw deelnames aan online bijeenkomsten van de Iraanse kerk in Brussel. Tevens maken jullie per email opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot A. (...) Ali (OV. 9.141.125) verklaarde. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend. Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het

christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Zo dient ten eerste te worden gewezen op de weinig aannemelijke aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Slechts nadat uw vriend Farzin u meedeelde dat hij de islam verlaten had en u uitnodigde om deel te nemen aan de huiskerk (CGVS Ali, p. 13) besloten u en uw echtgenote om direct al deel te nemen aan de huiskerk en reeds na twee (of drie) kerkbezoeken, nemen jullie het ingrijpende besluit om zich te bekeren tot het christendom (CGVS Ali, p. 13) en meer bepaald het protestantisme enkel en alleen omdat dit de christelijke stroming binnen de huiskerk was (CGVS Ali, p. 5). Dit mag op zijn minst verbazen. Men zou immers verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt, des te meer daar blijkt dat zowel u als uw echtgenote initieel verbaasd waren over de bekering van Farzin omdat het zo'n grote beslissing was (CGVS Ali, p. 14). Hieruit blijkt geenszins dat u op dat moment reeds enige affiniteit zou hebben gehad voor het christendom. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat ze op het moment dat jullie gaan deelnemen aan de huiskerkvieringen, behalve hetgeen ze reeds op school had geleerd en hetgeen u vertelde over mirakels van Jezus, niet zoveel wist over het christendom (CGVS Mahboubeh, p. 12) alsook dat jullie motivatie om naar de kerk te gaan er klaarblijkelijk in bestond dat jullie dat ook eens wilden proberen (CGVS Mahboubeh, p. 12) hetgeen hoogst onbezonnen is binnen de Iraanse context waarin huiskerken en hun leden onderhevig zijn aan een constant risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Ook uw overige verklaringen kunnen niet overtuigen dat jullie beslissing om tot de huiskerk toe te treden en zich na twee vieringen te bekeren enigszins aannemelijk is. Zo kunnen er vragen gesteld worden bij de beweringen als zouden jullie onder invloed van Farzin tot het christendom gekomen zijn (CGVS Ali, p. 13). U blijkt immers niet te kunnen aangeven wanneer Farzin precies bekeerd is, u hebt het hem niet gevraagd en u veronderstelt dat hij een paar maanden eerder bekeerd was (CGVS Ali, p. 14). Ook uw echtgenote weet het niet en gokt bovendien dat hij zich mogelijks pas in de zomer van 1398 bekeerde (CGVS Mahboubeh, p. 13). Evenmin weet u wanneer Farzin zich bij de huiskerk heeft aangesloten (CGVS Ali, p. 14). Voorts geeft u aan dat de bekering van Farzin terug te brengen is naar een mirakel waarbij diens moeder in het ziekenhuis op wonderbaarlijke wijze genas nadat een Armeens-Christelijke dame, genaamd Helene K. (...), voor zijn moeder gebeden had (CGVS Ali, p. 15). Volgens uw vrouw betreft deze ziekte diabetes, maar hier is ze merkwaardig genoeg niet zeker van. Ze weet enkel dat de vrouw genezen is, doch geconfronteerd met de vraag of het mogelijk is miraculeus te genezen van diabetes, dient ze het antwoord schuldig te blijven (CGVS Mahboubeh, p. 14). Sowieso dient te worden opgemerkt dat diabetes, ongeacht type I of type II, hoe dan ook een ongeneselijke en chronische ziekte van de alvleesklier is. Bijgevolg is het uitgesloten dat de moeder van Farzin hiervan genezen zou zijn, ergo dat het onmogelijk is de genezing toe te schrijven aan een goddelijk mirakel.

Nochtans blijkt dat u Farzin al van uw tienerjaren kent (CGVS Ali, p. 14), hij een persoonlijke vriend was die bij u op bezoek kwam (CGVS Mahboubeh, p. 13), u met hem sprak over de problemen binnen de islam (CGVS Ali, p. 6), hij u toevertrouwde bekeerd te zijn en u overtuigde mee te gaan naar een huiskerkviering (CGVS Ali, p. 12). In het licht van voorgaande mag het dan ook verwondering heten dat jullie bovenstaande basisinformatie niet weten over de bekering van de persoon die u tot het christendom gebracht heeft. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een oprechte bekering te hebben ondergaan, kan worden verwacht dat deze zich informeert over de bekering van degene die hem tot het christendom gebracht heeft. Dat jullie dergelijke informatie niet hadden alvorens tot de huiskerk toe te treden, kan dan ook niet overtuigen en ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran. Naast voorgaande betreffende de wijze waarop u tot een bekering bent gekomen, dient eveneens opgemerkt dat u er evenmin in slaagt te overtuigen in de redenen waarom u tot een overtuigende bekering naar het christendom bent gekomen. U gaf aan dat u als moslim bent opgegroeid en dat u zich vanaf uw veertiende vragen begon te stellen over de islam, zijn onrechtvaardige regels en wetten met betrekking tot fysieke straffen, met betrekking tot discriminatie van vrouwen (CGVS Ali, p. 6), dat moslim niet-moslims tot slaaf kunnen nemen en vrouwen in dit geval mogen misbruiken (CGVS Ali, p. 17). U kwam tot de conclusie dat de islam geen hedendaagse religie is (CGVS Ali, p. 6). Echter, daar waar u concreet aangeeft wat uw afkeer voor de islam teweegbracht, komt u - gevraagd wat u aansprak in het christendom - niet verder dan het vermelden dat het belangrijkste aspect de liefde is hetgeen niet bestaat in de islam en dat u de vrede in de woorden van Jezus Christus nooit in de islam hebt meegemaakt (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft deze liefde in het christendom, geeft u vervolgens aan dat Jezus van iedereen houdt, maar gevraagd dit te concretiseren, geeft u slechts weer dat u beseftte dat u altijd vanbinnen een christen geweest was (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft de vrede in de woorden van Jezus Christus, plaatst u deze in de context dat binnen het christendom het geloof dat Jezus gestorven is aan het kruis ter vergeving van de zonden, voldoende is om vergeven te worden en naar de hemel te gaan, terwijl binnen de islam goede daden verricht moeten worden vooraleer men tot de hemel wordt toegelaten en wordt vergeven (CGVS Ali, p. 16-17). Die stelling wordt echter ondermijnd doordat u eveneens aanhaalt dat het

christendom stelt dat als men goede daden verricht men dichter bij God komt (CGVS Ali, p. 17). Wat toch wel gelijkgesteld kan worden met uw verklaringen over de islam. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u persoonlijk in het christelijke concept gelooft, namelijk dat Jezus is gestorven ter vergeving van de zonden, geeft u enerzijds aan dat dit uitvoerig beschreven staat in het de bijbel (CGVS Ali, p. 17) en dat u hierover een lang gesprek gehad heeft met de pastoor in België (CGVS Ali, p. 18) en anderzijds dat deze vraag ver van de essentie van de zaak gaat (CGVS Ali, p. 18). Dergelijk zeer algemene bewoordingen over hetgeen u aansprak in het christendom staan in schril contrast met hoe u uw afkeer voor de islam weergeeft. Ze geven uw verklaringen met betrekking tot uw bekering dan ook een weinig doorleefd karakter en hebben weinig overtuigingskracht als zou u in Iran oprecht bekeerd zijn tot het christendom. Bovendien is deze vraag net wel de kern van zaak. Immers kan van u wel degelijk verwacht worden dat u op een doorleefde en persoonlijke manier kan uitleggen waarom u – die tot uw veertiende een praktiserende moslim was, die vervolgens zichzelf vragen begon te stellen bij het islamitisch geloof en die op zijn achtentwintigste zich plotsklaps bekeert tot het christendom – in dit christelijke concept gelooft temeer u het zelf aanbracht.

Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote op geen enkel punt kritisch staan ten opzichte van jullie nieuwe geloof (CGVS Ali, p. 18 en CGVS Mahboubbeh, p. 13). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Immers wordt de vrouw meermaals als ondergeschikt aan de man voorgesteld, zeker in het oude testament, maar ook in het nieuwe en meer bepaald in de brieven van Paulus aan de Korintiërs (11:3-9, 11:7, 14:34) en aan de Efeziërs (5:22-23). Nochtans zijn u en uw echtgenote op de hoogte van Paulus en zijn brieven. De vaststellingen dat jullie zonder enige kritische inhoudelijke reflectie net de positie van de vrouw, waarmee jullie beiden in de islam moeite hadden, naast jullie neerleggen, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering. Bovenstaande vaststellingen plaatsen een ernstig voorbehoud bij uw voorgehouden bekering tot het christendom in Iran. De geloofwaardigheid van uw beweerde bekering wordt echter verder onderuit gehaald door de weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt betreffende uw geloofspraktijk in de huiskerk en het feit dat u hierdoor in het vizier van de autoriteiten zou gekomen zijn.

Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig te noemen dat een Armeens-Christelijke vrouw een protestantse huiskerk voor bekeerde moslims zou organiseren in haar eigen appartement (CGVS Ali, p. 15, p. 18). Zo behoren de Armeense christenen in Iran over het algemeen tot de oude, etnische Armeens-Apostolische kerk die gesticht werd in de vierde eeuw en die verder geen uitstaan heeft met het protestantisme. Bovendien blijkt uit informatie dat leden van deze etnische oude kerken dezelfde vervolging te vrezen hebben als bekeerlingen indien ze zich inlaten met evangeliseringspraktijken, hetgeen ze doorgaans dan ook niet doen. Voor wat betreft uw relaas, slagen jullie er echter niet in te overtuigen dat Helena K. (...) hierop een uitzondering is. Hoewel zij uit een gekende familie kwam (CGVS Ali, p. 15) en zij als enige werd gearresteerd bij de eerste inval van de autoriteiten in de huiskerk (CGVS Ali, p. 19) blijkt u geen enkele informatie te hebben over hoe het haar is vergaan na de inval (CGVS Ali, p. 20). Uw vrouw kan dan weer niet meedelen wat de drijfveer was van de Armeense Helene om dergelijke protestantse huiskerk te organiseren en heeft hier ook nooit naar gevraagd (CGVS Mahboubbeh, p. 14). Het is in de hierboven geschetste Iraanse context echter niet in te zien dat u en uw echtgenote toch wel zeer snel zouden zijn toegelaten tot een huiskerk die georganiseerd werd door een Armeense christen, bovendien in haar eigen woning en waarbij ze u kennis gaf van haar volledige identiteit, terwijl jullie niet op de hoogte zouden zijn wat haar drijfveer zou zijn geweest en jullie geen enkele informatie zouden kunnen hebben verkregen over haar lot wanneer ze behoort tot een gekende familie en gearresteerd werd door de autoriteiten.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Het is frappant dat u bijzonder weinig informatie kunt geven over de inval in de huiskerk. Zo weet u niet hoe de huiskerk werd ontdekt door de Iraanse autoriteiten (CGVS Ali, p. 19), weet u niet of er andere leden werden gearresteerd (CGVS Ali, p. 19), terwijl u nadien wel opnieuw contact had met andere leden alsook met Farzin, die nochtans op zijn beurt in contact stond met andere leden (CGVS Ali, p. 19), en kan u niet zeggen of leden, die u nadien terugzag, daadwerkelijk aanwezig waren bij de eerste inval en bijgevolg dus net zoals Farzin kunnen ontkomen zijn (CGVS Ali, p. 19-20). Evenmin weet u wat er met Helene gebeurd was (CGVS Ali, p. 20).

Ook vreemd is dat u verklaart dat de veiligheidsmaatregelen in de huiskerk bestonden uit het verbod om op sociale media over jullie contacten en vieringen te communiceren, dat jullie enigszins op afstand van de woning dienden te parkeren, dat jullie niet allemaal tegelijk mochten binnenkomen, dat jullie geen video's mochten maken en dat jullie elkaar niet mochten contacteren (CGVS Ali, p. 18-19). Ingeval er een inval zou plaatsvinden moesten jullie allemaal via de noodtrap vluchten (CGVS Ali, p. 18). Het mag echter verbazen dat Farzin is kunnen ontkomen bij de eerste inval. Er valt namelijk niet in te zien waarom de Iraanse veiligheidsdiensten een inval zouden hebben voorbereid en uitgevoerd in een huiskerk zonder zich daarbij te vergewissen van de aanwezigheid van een noodtrap die naast de hoofdtoegang de enige vluchtweg zou zijn geweest.

Hierbij dient eveneens de opmerking gemaakt worden dat het weinig plausibel overkomt dat werkelijk alle kerkgangers van de eerste huiskerk, behalve de kerkleidster, aanwezig waren maanden later bij de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 19). Dat u maar ook alle anderen het risico namen om elkaar opnieuw op te zoeken om hun religie te beleven, is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. De autoriteiten waren namelijk reeds eerder binnengevallen in de kerk, hadden reeds de kerkleidster gearresteerd, en u heeft er het raden naar hoe de autoriteiten op de hoogte waren gekomen van het bestaan van die huiskerk. De kans dat er een spion aanwezig was, iemand van de huiskerk zelf al dan niet per toeval iets gelekt heeft, en er aldus nog andere kerkgangers in het vizier waren gekomen, is niet onbestaande. Dat iedereen dan toch aanwezig is bij nieuwe bijeenkomsten, wetende dat de kans bestaat dat de autoriteiten een of meerdere kerkgangers in het oog houdt, roept vragen op uw voorstelling van het hele gebeuren en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

Dat u ter staving een document voorlegt inzake de gunstige afloop van het verzoek om internationale bescherming van Farzin in het Verenigd Koninkrijk, wijzigt hier niets aan. Er moet op gewezen worden dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek om internationale bescherming van Farzin, heeft derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan uit het door u neergelegde document betreffende de vluchtelingenstatus van Farzin in het Verenigd Koninkrijk enkel afgeleid worden dat de man op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij op 2 februari 2021 werd ingelicht van het gunstig gevolg. Geenszins blijkt hieruit dat hij ook de vluchtelingenstatus verworven heeft op basis van religieuze vervolging, laat staan omwille van ontdekking van de huiskerk waartoe ook u beweert te behoren. Bijgevolg heeft het document weinig overtuigingskracht met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat de huiskerk die u zogenaamd frequenteerde tot tweemaal toe in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u zelf in het vizier gekomen zijn nadat de genaamde kerkganger Arash u verklikt zou hebben, waarvan u overigens niet meer kan zeggen dan dat het een veronderstelling is (CGVS Ali, p. 13 en p. 21). Merkwaardig hieraan is echter dat u niet weet of Arash uw volledige naam wel kent (CGVS Ali, p. 22). U kende immers de namen van de overige leden niet (CGVS Ali, p. 19), waardoor niet kan worden ingezien waarom Arash deze van u wel zou kennen. Bovendien zou minstens verwacht kunnen worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben, quod non. Hierdoor kan zowel aan de huiszoeking bij uw ouders thuis op 3 oktober 2020 (CGVS Ali, p. 12) als aan de voorgehouden problemen met de oom van uw echtgenote (CGVS Ali, p. 13) evenmin geloof gehecht worden.

Voor wat betreft de huiszoeking bij u thuis is het in deze sowieso al weinig aannemelijk dat u Iran verliet zonder dat u de bewijzen van uw bekering niet zou hebben verwijderd bij u thuis (CGVS Ali, p. 22). U geeft aan dat het onmogelijk was voor u om deze nog voor uw vertrek te verwijderen (CGVS Ali, p. 22), doch dit is niet in te zien. U heb namelijk nog contact gehad met uw ouders om hen te verwittigen (CGVS Ali, p. 22) waardoor logischerwijze zou verwacht worden dat u hen tegelijkertijd zou gewezen hebben op de belastende stukken die nog in hun woning aanwezig waren waardoor zij zowel het kruis als de bijbel zouden kunnen verwijderd hebben.

Bovendien was de huiskerk reeds een eerste keer onder de aandacht van de autoriteiten gekomen. Dat u zelfs toen al niet alle bewijsstukken vernietigde, uit voorzorg gezien u nooit zeker was of Helene uw naam zou doorgeven aan de autoriteiten of niet, kan niet worden begrepen.

Voor wat betreft de problemen met de oom van Mahboubeh waarvoor u ter staving een familiefoto alsook enkele foto's die u van de man vond op internet (CGVS Ali, p.9-10), voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten de ongeloofwaardigheid van de problemen met de oom niet weerleggen. Mogelijks heeft Mahboubeh een oom die een geestelijke is (CGVS Ali, p. 5), doch doordat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering, kan ook niet ingezien worden waarom de man voor problemen zou zorgen binnen uw schoonfamilie. Deze foto op zich bevestigt deze problemen ook niet. Voor zover nog zou worden aangenomen dat de man op de afgeprinte foto's van internet daadwerkelijk Mahboubeh's oom is, tonen ze niet aan dat hij voor problemen zorgt. Bovendien blijkt uw echtgenote niet in staat om de

problemen die haar oom veroorzaakt verder te concretiseren. Ze weet niet hoeveel keer hij bedreigingen geuit heeft, noch wanneer de laatste keer was dat hij dit deed (CGVS Mahboubeh, p. 5). Dat ze deze informatie niet heeft, terwijl ze wel nog in contact staat met haar familieleden (CGVS Mahboubeh, p. 4), relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot wordt vastgesteld dat u en uw echtgenote legaal uit Iran zijn vertrokken met jullie eigen paspoort en een Schengen studentenvisum geldig voor zes maanden vanop de Iman Khomeini luchthaven (CGVS Ali, p. 11), hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iranese autoriteiten eveneens ondergraaft. Immers aangezien er aan uw bekering, noch aan de door u voorgehouden problemen enig geloof kan gehecht worden, rijzen er vanzelfsprekend vragen over de omstandigheden waarop u Iran verlaten hebt. Immers werd u reeds in de week voor uw vertrek op de hoogte gebracht van de ontdekking van de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 21) en beweert u zelf heel bang te zijn geweest toen u Iran verliet omdat u niet wist of u zelf al dan niet in het vizier was gekomen (CGVS Ali, p. 21) hetgeen uiteindelijk het geval bleek aangezien de autoriteiten (zogenaamd) twee dagen na uw vertrek reeds waren binnengevallen bij uw ouders (CGVS Ali, p. 12). Ter verklaring deelt u mee dat uw enige contact Farzin was die in contact stond met andere leden doch dat het enkele dagen zou duren vooraleer hij u meer informatie kon geven waardoor u op het moment van uw vertrek niet op de hoogte was en dus veel schrik had (CGVS Ali, p. 21). Dit is in alle redelijkheid niet ernstig van u. U beschikte namelijk over een studentenvisum dat nog geldig was van 9 september 2020 tot en met 8 maart 2021. Bijgevolg is niet in te zien waarom u zich niet enkele dagen zou hebben kunnen schuilgehouden tot u minstens enig zicht had op hetgeen er gebeurde na de tweede inval en u bijgevolg minstens enig zicht had op het feit of u zelf al dan niet in het vizier was van de autoriteiten en dus bij het nemen van een vlucht op de Iman Khomeini luchthaven een zeer groot risico nam. Dat u daarentegen zou beslist hebben om onder uw eigen naam alle controles op de luchthaven te passeren en u bijgevolg bloot te stellen aan mogelijke arrestatie klemt ten zeerste met u voorgehouden vrees voor uw leven en is dan ook niet geloofwaardig.

Bovendien is het vreemd dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, geen bijkomende informatie meer hebt betreffende uw eigen problemen noch deze van de andere leden. Nochtans verklaart u sinds u in België bent, nog contact te hebben met zowel uw familie als wekelijks met Farzin (CGVS Ali, p. 4 en p. 13 en p. 15). Bij uw ouders hebt u niet gevraagd of er nog iets gebeurd is (CGVS Ali, p. 5) en ook over Amin, die naar eigen zeggen kon vluchten bij de tweede inval, kan u geen bijkomende informatie geven noch blijkt dat u zich hierover hebt geïnformeerd bij Farzin die nochtans met de andere leden in contact staat (CGVS Ali, p. 21). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asieltrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Dat u na uw aankomst in België op 2 oktober 2020 reeds vanaf 6 december 2020 een kerk bezoekt (CGVS Ali, p. 6), en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran (CGVS Ali, p. 7), terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien (online) vieringen

bijwoont, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Voor wat betreft het attest van de Iraanse kerk in Brussel (CGVS Ali, p. 10), kan vooreerst worden opgemerkt dat dit document hoogstens kan aantonen dat u de betreffende kerk bezocht. Hieruit blijkt op zich niet dat uw kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

Dat uw echtgenote op haar openbaar facebookprofiel en onder haar eigen naam religieuze boodschappen post, veranderen geenszins bovenstaande bemerking. Ze doet dit naar eigen zeggen omdat het haar rust geeft en ze op deze manier het woord Gods verspreidt (CGVS Mahboubeh, p. 8). Er dient vastgesteld dat slechts drie berichten zichtbaar zijn in het openbare profiel en dat het laatste zichtbare bericht dateert van 18 december 2020. Bovendien worden deze berichten respectievelijk 21, 117 en 44 keer voorzien van een like ondanks ze 4.305 vrienden heeft op het sociale mediaplatform. Ook de overige vier printscreens van haar facebookprofiel die ze per email doorstuurde en waarbij de berichten respectievelijk dateren van 22 december 2020, 24 januari 2021, 28 maart 2021 en 3 september 2021, dient vastgesteld dat deze respectievelijk slechts door 126, 74, 42 en 31 personen geliket worden en voorzien worden van hooguit 14 commentaren. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat uw echtgenote hoogst invloedrijk is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten bovendien weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Daarnaast heeft uw echtgenote zelf geen aanwijzingen dat het Iraanse regime alsnog op de hoogte zou zijn van haar profiel (CGVS Mahboubeh, p. 9). Bijgevolg wijst niets erop dat uw religieuze facebookberichten in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van jullie worden verwacht dat ze deze boodschappen op haar facebookaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het CGVS zal niet ontkennen dat zowel u als uw echtgenote enige (basis-)kennis over het christendom hebben (CGVS Ali, p. 23 & CGVS Mahboubeh, p. 8, p. 17-18). Hoe dan ook is de kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u noch uw echtgenote hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat jullie in het vizier zouden staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving. Jullie hebben evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie een verhoogd risicoprofiel hebben omwille van jullie geloofspraktijk in België waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat jullie bij terugkeer een groter risico zouden lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Jullie hebben dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in jullie hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Met de opmerkingen die jullie naar aanleiding van de persoonlijke onderhouds via jullie advocaat per email hebben overgemaakt op 27 oktober 2021 werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De overige door jullie voorgelegde documenten wijzigingen voorgaande besluit niet. Jullie originele Iraanse paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en huwelijksakte bevestigen jullie nationaliteit, identiteit en het gegeven dat jullie gehuwd zijn, hetgeen niet wordt betwist. De door u voorgelegde landeninformatie beschrijft de algemene situatie van bekeerlingen in Iran die op zichzelf geen bewijskracht hebben betreffende uw persoonlijke asielmotieven en zijn op zich dus ook niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke daar er geen geloof gehecht wordt aan uw bekering noch aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou hebben ondervonden.”

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2. Verzoekster is de echtgenote van de heer A. Ali, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 272 330. Uit de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, de bestreden beslissing als het voorliggende verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot. Verzoekster betwist zulks niet.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog, verwijzende naar artikel 6 van het EVRM, dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn doordat hierin wordt verwezen naar en geciteerd uit de beslissing die verweerder nam ten aanzien van haar echtgenoot. Dit geldt nog des te meer nu uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat in de beslissing die werd genomen inzake verzoekers echtgenoot de voorgehouden bekering, religieuze activiteiten en problemen van zowel deze echtgenoot als verzoekster werden onderzocht en beoordeeld. Daarenboven werd dit onderzoek gevoerd op grond van en werd deze beoordeling daarbij gesteund op de verklaringen van zowel verzoekster als haar echtgenoot. Dient tevens te worden opgemerkt dat het asielrelaas dat en de bekeringen en religieuze activiteiten die verzoeksters echtgenoot en verzoekster aanvoeren, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit het niet-betwiste relaas in de bestreden beslissing en de inhoud van het voorliggende verzoekschrift, grotendeels door hen tezamen en op gemeenschappelijke wijze zouden zijn beleefd. Verzoekster zou zich daarbij bovendien hebben bekeerd in navolging en door toedoen van haar echtgenoot. Gelet op deze vaststellingen, vermocht verweerder in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster en voor wat betreft haar aangevoerde asielrelaas, bekering en religieuze activiteiten weldegelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

Zoals reeds hoger werd aangegeven en te dezen kan worden herhaald, is verzoekster de echtgenote van de heer A. Ali, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 272 330, en beroept zij zich in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot. Daarenboven beroept verzoekster zich in het voorliggende verzoekschrift en de onderhavige procedure in rechte en in feite grotendeels op dezelfde middelen, argumenten en elementen als deze die door haar partner werden aangevoerd in het kader van diens beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 276 966 van 2 september 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzische afkomst te zijn. U bent geboren in Banda Anzali in de provincie Gilan op (...) en hebt er uw hele leven gewoond. U hebt hogere studies gevolgd en een master Geologie behaald aan de universiteit. Op 14 september 2015 bent u in Astaneh gehuwd met Mahboubeh F.M.J. (...) (O.V. 9.141.125). Jullie hebben geen kinderen. Uw beide ouders en twee zussen wonen allen in Iran.

U bent geboren en opgegroeid als moslim waarbij u zich onder meer hield aan het dagelijkse gebed. Vanaf uw veertiende begon u zich echter vragen te stellen bij de islam, meer bepaald omtrent de discriminerende regels ten aanzien van vrouwen alsook omtrent bepaalde straffen die in de islam voorzien zijn, het gegeven dat moslims niet-moslims tot slaaf kunnen nemen in hun oorlogen. De islam ziet zichzelf als volmaakt en eventuele problemen liggen bij de gelovigen zelf.

Tijdens uw gesprekken met uw vriend Farzin, die een rechtenstudent was, over de islam en de Iraanse strafwet, gaf Farzin aan dat hij de islam verlaten had en zich bekeerd had tot het christendom. Hij nodigde ook u uit om mee te gaan naar de huiskerk die geleid werd door de Armeense Helene K. (...). Nadat u een tweetal keren samen met uw vrouw naar deze huiskerk geweest bent, hebt u zich bekeerd tot het christendom.

Later die maand was er een inval in de huiskerk waarbij Helene werd gearresteerd. Zelf was u niet aanwezig en Farzin slaagde erin te ontkomen en dook twee dagen onder bij u alvorens hij Iran verliet. Zelf was u niet in het vizier gekomen, doch u ging niet meer naar de huiskerk tot het voorjaar van 1399. Vanaf dan ging u terug naar de huiskerk met de overgebleven leden.

Aangezien u zich niet meer veilig voelde in Iran, hebt u in de zomer van 1399 een studentenvisum aangevraagd dat geldig was van 9 september 2020 tot 8 maart 2021.

Een week voor uw vertrek uit Iran op 1 oktober 2020 werd ook de tweede huiskerk ontdekt. Na aankomst in België vernam u dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking bij u thuis hebben uitgevoerd op 3 oktober 2020 waarbij ze een kruis en bijbel in beslag genomen hebben.

Op 16 oktober hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven, vreest u bedreigd te worden met executie, zal u gearresteerd en bestraft worden.

U vernam dat de oom van uw echtgenote, een geestelijke die werkt binnen instellingen van de Iraanse overheid, op de hoogte is van uw bekering en vlucht en dat hij de familieleden van uw echtgenote onder druk zet opdat jullie zouden terugkeren naar Iran.

In België bent u aangesloten bij de Iraanse kerk in Brussel waar u de onlinevieringen hebt bijgewoond en waar u doende bent met een cursus naar aanleiding van uw doopsel.

Uw echtgenote onderhoudt eveneens een openbaar facebookprofiel waarop ze christelijke boodschappen post.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de originele paspoorten van uzelf en uw echtgenote voor alsook jullie originele shenasnasmeh, identiteitskaarten, rijbewijzen en huwelijksakte. Voorts legt u een attest neer van de Iraanse kerk in Brussel neer, een foto van uzelf met uw vriend Farzin, een kopie van een bewijs dat Farzin de vluchtelingenstatus verkreeg in het Verenigd Koninkrijk, een familiefoto met onder meer uzelf, uw echtgenote en haar oom alsook enkele foto's van internet van de oom in zijn functie als geestelijke en landeninformatie betreffend de behandeling van bekeerlingen in Iran. Per email maakt u op 14 oktober bijkomend screenshots van het facebookprofiel van uw echtgenote alsook printscreens van uw aanwezigheid tijdens zoommeetings met de Iraanse kerk in Brussel over. Op 27 oktober 2021 maakt u per email opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud van uzelf en uw echtgenote over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend. Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Zo dient ten eerste te worden gewezen op de weinig aannemelijke aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Slechts nadat uw vriend Farzin u meedeelde dat hij de islam verlaten had en u uitnodigde om deel te nemen aan de huiskerk (CGVS Ali, p. 13) besloten u en uw echtgenote om direct al deel te nemen aan de huiskerk en reeds na twee (of drie) kerkbezoeken, nemen jullie het ingrijpende besluit om zich te bekeren tot het christendom (CGVS Ali, p. 13) en meer bepaald het protestantisme enkel en alleen omdat dit de christelijke stroming binnen de huiskerk was (CGVS Ali, p. 5). Dit mag op zijn minst verbazen. Men zou immers verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt, des te meer daar blijkt dat zowel u als uw echtgenote initieel verbaasd waren over de bekering van Farzin omdat het zo'n grote beslissing was (CGVS Ali, p. 14). Hieruit blijkt geenszins dat u op dat moment reeds enige affiniteit zou hebben gehad voor het christendom. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat ze op het moment dat jullie gaan deelnemen aan de huiskerkvieringen, behalve hetgeen ze reeds op school had geleerd en hetgeen u vertelde over mirakels van Jezus, niet zoveel wist over het christendom (CGVS Mahboubeh, p. 12) alsook dat jullie motivatie om naar de kerk te gaan er klaarblijkelijk in bestond dat jullie dat ook eens wilden proberen (CGVS Mahboubeh, p. 12) hetgeen hoogst onbezonnen is binnen de Iraanse context waarin huiskerken en hun leden onderhevig zijn aan een constant risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Ook uw overige verklaringen kunnen niet overtuigen dat jullie beslissing om tot de huiskerk toe te treden en zich na twee vieringen te bekeren enigszins aannemelijk is. Zo kunnen er vragen gesteld worden bij de beweringen als zouden jullie onder invloed van Farzin tot het christendom gekomen zijn (CGVS Ali, p. 13). U blijkt immers niet te kunnen aangeven wanneer Farzin precies bekeerd is, u hebt het hem niet gevraagd en u veronderstelt dat hij een paar maanden eerder bekeerd was (CGVS Ali, p. 14). Ook uw echtgenote weet het niet en gokt bovendien dat hij zich mogelijks pas in de zomer van 1398 bekeerde (CGVS Mahboubeh, p. 13). Evenmin weet u wanneer Farzin zich bij de huiskerk heeft aangesloten (CGVS Ali, p. 14). Voorts geeft u aan dat de bekering van Farzin terug te brengen is naar een mirakel waarbij diens moeder in het ziekenhuis op wonderbaarlijke wijze genas nadat een Armeens-Christelijke dame, genaamd Helene K. (...), voor zijn moeder gebeden had (CGVS Ali, p. 15). Volgens uw vrouw betreft deze ziekte diabetes, maar hier is ze merkwaardig genoeg niet zeker van. Ze weet enkel dat de vrouw genezen is, doch geconfronteerd met de vraag of het mogelijk is miraculeus te genezen van diabetes, dient ze het antwoord schuldig te blijven (CGVS Mahboubeh, p. 14). Sowieso dient te worden opgemerkt dat diabetes, ongeacht type I of type II, hoe dan ook een ongeneselijke en chronische ziekte van de alvleesklier is. Bijgevolg is het uitgesloten dat de moeder van Farzin hiervan genezen zou zijn, ergo dat het onmogelijk is de genezing toe te schrijven aan een goddelijk mirakel.

Nochtans blijkt dat u Farzin al van uw tienerjaren kent (CGVS Ali, p. 14), hij een persoonlijke vriend was die bij u op bezoek kwam (CGVS Mahboubeh, p. 13), u met hem sprak over de problemen binnen de islam (CGVS Ali, p. 6), hij u toevertrouwde bekeerd te zijn en u overtuigde mee te gaan naar een huiskerkviering (CGVS Ali, p. 12). In het licht van voorgaande mag het dan ook verwondering heten dat jullie bovenstaande basisinformatie niet weten over de bekering van de persoon die u tot het christendom gebracht heeft. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een oprechte bekering te hebben ondergaan, kan worden verwacht dat deze zich informeert over de bekering van degene die hem tot het christendom gebracht heeft. Dat jullie dergelijke informatie niet hadden alvorens tot de huiskerk toe te treden, kan dan ook niet overtuigen en ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran. Naast voorgaande betreffende de wijze waarop u tot een bekering bent gekomen, dient eveneens opgemerkt dat u er evenmin in slaagt te overtuigen in de redenen waarom u tot een overtuigde bekering naar het christendom bent gekomen. U gaf aan dat u als moslim bent opgegroeid en dat u zich vanaf uw veertiende vragen begon te stellen over de islam, zijn onrechtvaardige regels en wetten met betrekking tot fysieke straffen, met betrekking tot discriminatie van vrouwen (CGVS Ali, p. 6), dat moslim niet-moslims tot slaaf kunnen nemen en vrouwen in dit geval mogen misbruiken (CGVS Ali, p. 17). U kwam tot de conclusie dat de islam geen hedendaagse religie is (CGVS Ali, p. 6). Echter, daar waar u concreet aangeeft wat uw afkeer voor de islam teweegbracht, komt u - gevraagd wat u aansprak in het christendom - niet verder dan het vermelden dat het belangrijkste aspect de liefde is hetgeen niet bestaat in de islam en dat u de vrede in de woorden van Jezus Christus nooit in de islam hebt meegemaakt (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft deze liefde in het christendom, geeft u vervolgens aan dat Jezus van iedereen houdt, maar gevraagd dit te concretiseren, geeft u slechts weer dat u beseftte dat u altijd vanbinnen een christen geweest was (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft de vrede in de woorden van Jezus Christus, plaatst u deze in de context dat binnen het christendom het geloof dat Jezus gestorven is aan het kruis ter vergeving van de zonden, voldoende is om vergeven te worden en naar de hemel te gaan, terwijl binnen de islam goede daden verricht moeten worden vooraleer men tot de hemel wordt toegelaten en wordt vergeven (CGVS Ali, p. 16-17). Die stelling wordt echter ondermijnd doordat u eveneens aanhaalt dat het christendom stelt dat als men goede daden verricht men dicht bij God komt (CGVS Ali, p. 17). Wat toch wel gelijkgesteld kan worden met uw verklaringen over de islam. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom

u persoonlijk in het christelijke concept gelooft, namelijk dat Jezus is gestorven ter vergeving van de zonden, geeft u enerzijds aan dat dit uitvoerig beschreven staat in het de bijbel (CGVS Ali, p. 17) en dat u hierover een lang gesprek gehad heeft met de pastoor in België (CGVS Ali, p. 18) en anderzijds dat deze vraag ver van de essentie van de zaak gaat (CGVS Ali, p. 18). Dergelijk zeer algemene bewoordingen over hetgeen u aansprak in het christendom staan in schril contrast met hoe u uw afkeer voor de islam weergeeft. Ze geven uw verklaringen met betrekking tot uw bekering dan ook een weinig doorleefd karakter en hebben weinig overtuigingskracht als zou u in Iran oprecht bekeerd zijn tot het christendom. Bovendien is deze vraag net wel de kern van zaak. Immers kan van u wel degelijk verwacht worden dat u op een doorleefde en persoonlijke manier kan uitleggen waarom u – die tot uw veertiende een praktiserende moslim was, die vervolgens zichzelf vragen begon te stellen bij het islamitisch geloof en die op zijn achtentwintigste zich plotsklaps bekeert tot het christendom – in dit christelijke concept gelooft temeer u het zelf aanbracht.

Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote op geen enkel punt kritisch staan ten opzichte van jullie nieuwe geloof (CGVS Ali, p. 18 en CGVS Mahboubbeh, p. 13). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Immers wordt de vrouw meermaals als ondergeschikt aan de man voorgesteld, zeker in het oude testament, maar ook in het nieuwe en meer bepaald in de brieven van Paulus aan de Korintiërs (11:3-9, 11:7, 14:34) en aan de Efeziërs (5:22-23). Nochtans zijn u en uw echtgenote op de hoogte van Paulus en zijn brieven. De vaststellingen dat jullie zonder enige kritische inhoudelijke reflectie net de positie van de vrouw, waarmee jullie beiden in de islam moeite hadden, naast jullie neerleggen, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering. Bovenstaande vaststellingen plaatsen een ernstig voorbehoud bij uw voorgehouden bekering tot het christendom in Iran. De geloofwaardigheid van uw beweerde bekering wordt echter verder onderuit gehaald door de weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt betreffende uw geloofspraktijk in de huiskerk en het feit dat u hierdoor in het vizier van de autoriteiten zou gekomen zijn.

Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig te noemen dat een Armeens-Christelijke vrouw een protestantse huiskerk voor bekeerde moslims zou organiseren in haar eigen appartement (CGVS Ali, p. 15, p. 18). Zo behoren de Armeense christenen in Iran over het algemeen tot de oude, etnische Armeens-Apostolische kerk die gesticht werd in de vierde eeuw en die verder geen uitstaan heeft met het protestantisme. Bovendien blijkt uit informatie dat leden van deze etnische oude kerken dezelfde vervolging te vrezen hebben als bekeerlingen indien ze zich inlaten met evangeliseringspraktijken, hetgeen ze doorgaans dan ook niet doen. Voor wat betreft uw relaas, slagen jullie er echter niet in te overtuigen dat Helene K. (...) hierop een uitzondering is. Hoewel zij uit een gekende familie kwam (CGVS Ali, p. 15) en zij als enige werd gearresteerd bij de eerste inval van de autoriteiten in de huiskerk (CGVS Ali, p. 19) blijkt u geen enkele informatie te hebben over hoe het haar is vergaan na de inval (CGVS Ali, p. 20). Uw vrouw kan dan weer niet meedelen wat de drijfveer was van de Armeense Helene om dergelijke protestantse huiskerk te organiseren en heeft hier ook nooit naar gevraagd (CGVS Mahboubbeh, p. 14). Het is in de hierboven geschetste Iraanse context echter niet in te zien dat u en uw echtgenote toch wel zeer snel zouden zijn toegelaten tot een huiskerk die georganiseerd werd door een Armeense christen, bovendien in haar eigen woning en waarbij ze u kennis gaf van haar volledige identiteit, terwijl jullie niet op de hoogte zouden zijn wat haar drijfveer zou zijn geweest en jullie geen enkele informatie zouden kunnen hebben verkregen over haar lot wanneer ze behoort tot een gekende familie en gearresteerd werd door de autoriteiten.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Het is frappant dat u bijzonder weinig informatie kunt geven over de inval in de huiskerk. Zo weet u niet hoe de huiskerk werd ontdekt door de Iraanse autoriteiten (CGVS Ali, p. 19), weet u niet of er andere leden werden gearresteerd (CGVS Ali, p. 19), terwijl u nadien wel opnieuw contact had met andere leden alsook met Farzin, die nochtans op zijn beurt in contact stond met andere leden (CGVS Ali, p. 19), en kan u niet zeggen of leden, die u nadien terugzag, daadwerkelijk aanwezig waren bij de eerste inval en bijgevolg dus net zoals Farzin kunnen ontkomen zijn (CGVS Ali, p. 19-20). Evenmin weet u wat er met Helene gebeurd was (CGVS Ali, p. 20).

Ook vreemd is dat u verklaart dat de veiligheidsmaatregelen in de huiskerk bestonden uit het verbod om op sociale media over jullie contacten en vieringen te communiceren, dat jullie enigszins op afstand van de woning dienden te parkeren, dat jullie niet allemaal tegelijk mochten binnenkomen, dat jullie geen

video's mochten maken en dat jullie elkaar niet mochten contacteren (CGVS Ali, p. 18-19). Ingeval er een inval zou plaatsvinden moesten jullie allemaal via de noodtrap vluchten (CGVS Ali, p. 18). Het mag echter verbazen dat Farzin is kunnen ontkomen bij de eerste inval. Er valt namelijk niet in te zien waarom de Iraanse veiligheidsdiensten een inval zouden hebben voorbereid en uitgevoerd in een huiskerk zonder zich daarbij te vergewissen van de aanwezigheid van een noodtrap die naast de hoofdtoegang de enige vluchtweg zou zijn geweest.

Hierbij dient eveneens de opmerking gemaakt worden dat het weinig plausibel overkomt dat werkelijk alle kerkgangers van de eerste huiskerk, behalve de kerkleidster, aanwezig waren maanden later bij de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 19). Dat u maar ook alle anderen het risico namen om elkaar opnieuw op te zoeken om hun religie te beleven, is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. De autoriteiten waren namelijk reeds eerder binnengevallen in de kerk, hadden reeds de kerkleidster gearresteerd, en u heeft er het raden naar hoe de autoriteiten op de hoogte waren gekomen van het bestaan van die huiskerk. De kans dat er een spion aanwezig was, iemand van de huiskerk zelf al dan niet per toeval iets gelekt heeft, en er aldus nog andere kerkgangers in het vizier waren gekomen, is niet onbestaande. Dat iedereen dan toch aanwezig is bij nieuwe bijeenkomsten, wetende dat de kans bestaat dat de autoriteiten een of meerdere kerkgangers in het oog houdt, roept vragen op uw voorstelling van het hele gebeuren en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

Dat u ter staving een document voorlegt inzake de gunstige afloop van het verzoek om internationale bescherming van Farzin in het Verenigd Koninkrijk, wijzigt hier niets aan. Er moet op gewezen worden dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek om internationale bescherming van Farzin, heeft derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan uit het door u neergelegde document betreffende de vluchtelingenstatus van Farzin in het Verenigd Koninkrijk enkel afgeleid worden dat de man op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij op 2 februari 2021 werd ingelicht van het gunstig gevolg. Geenszins blijkt hieruit dat hij ook de vluchtelingenstatus verworven heeft op basis van religieuze vervolging, laat staan omwille van ontdekking van de huiskerk waartoe ook u beweert te behoren. Bijgevolg heeft het document weinig overtuigingskracht met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat de huiskerk die u zogenaamd frequenteerde tot tweemaal toe in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u zelf in het vizier gekomen zijn nadat de genaamde kerkganger Arash u verklikt zou hebben, waarvan u overigens niet meer kan zeggen dan dat het een veronderstelling is (CGVS Ali, p. 13 en p. 21). Merkwaardig hieraan is echter dat u niet weet of Arash uw volledige naam wel kent (CGVS Ali, p. 22). U kende immers de namen van de overige leden niet (CGVS Ali, p. 19), waardoor niet kan worden ingezien waarom Arash deze van u wel zou kennen. Bovendien zou minstens verwacht kunnen worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben, quod non. Hierdoor kan zowel aan de huiszoeking bij uw ouders thuis op 3 oktober 2020 (CGVS Ali, p. 12) als aan de voorgehouden problemen met de oom van uw echtgenote (CGVS Ali, p. 13) evenmin geloof gehecht worden.

Voor wat betreft de huiszoeking bij u thuis is het in deze sowieso al weinig aannemelijk dat u Iran verliet zonder dat u de bewijzen van uw bekering niet zou hebben verwijderd bij u thuis (CGVS Ali, p. 22). U geeft aan dat het onmogelijk was voor u om deze nog voor uw vertrek te verwijderen (CGVS Ali, p. 22), doch dit is niet in te zien. U heb namelijk nog contact gehad met uw ouders om hen te verwittigen (CGVS Ali, p. 22) waardoor logischerwijze zou verwacht worden dat u hen tegelijkertijd zou gewezen hebben op de belastende stukken die nog in hun woning aanwezig waren waardoor zij zowel het kruis als de bijbel zouden kunnen verwijderd hebben.

Bovendien was de huiskerk reeds een eerste keer onder de aandacht van de autoriteiten gekomen. Dat u zelfs toen al niet alle bewijsstukken vernietigde, uit voorzorg gezien u nooit zeker was of Helene uw naam zou doorgeven aan de autoriteiten of niet, kan niet worden begrepen.

Voor wat betreft de problemen met de oom van Mahboubeh waarvoor u ter staving een familiefoto alsook enkele foto's die u van de man vond op internet (CGVS Ali, p.9-10), voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten de ongeloofwaardigheid van de problemen met de oom niet weerleggen. Mogelijks heeft Mahboubeh een oom die een geestelijke is (CGVS Ali, p. 5), doch doordat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering, kan ook niet ingezien worden waarom de man voor problemen zou zorgen binnen uw schoonfamilie. Deze foto op zich bevestigt deze problemen ook niet. Voor zover nog zou worden aangenomen dat de man op de afgeprinte foto's van internet daadwerkelijk Mahboubeh's oom is, tonen ze niet aan dat hij voor problemen zorgt. Bovendien blijkt uw echtgenote niet in staat om de problemen die haar oom veroorzaakt verder te concretiseren. Ze weet niet hoeveel keer hij bedreigingen geuit heeft, noch wanneer de laatste keer was dat hij dit deed (CGVS Mahboubeh, p. 5). Dat ze deze informatie niet heeft, terwijl ze wel nog in contact staat met haar familieleden (CGVS Mahboubeh, p. 4),

relatieveert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot wordt vastgesteld dat u en uw echtgenote legaal uit Iran zijn vertrokken met jullie eigen paspoort en een Schengen studentenvisum geldig voor zes maanden vanop de Iman Khomeini luchthaven (CGVS Ali, p. 11), hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iranese autoriteiten eveneens ondergraaft. Immers aangezien er aan uw bekering, noch aan de door u voorgehouden problemen enig geloof kan gehecht worden, rijzen er vanzelfsprekend vragen over de omstandigheden waarop u Iran verlaten hebt. Immers werd u reeds in de week voor uw vertrek op de hoogte gebracht van de ontdekking van de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 21) en beweert u zelf heel bang te zijn geweest toen u Iran verliet omdat u niet wist of u zelf al dan niet in het vizier was gekomen (CGVS Ali, p. 21) hetgeen uiteindelijk het geval bleek aangezien de autoriteiten (zogenaamd) twee dagen na uw vertrek reeds waren binnengevallen bij uw ouders (CGVS Ali, p. 12). Ter verklaring deelt u mee dat uw enige contact Farzin was die in contact stond met andere leden doch dat het enkele dagen zou duren vooraleer hij u meer informatie kon geven waardoor u op het moment van uw vertrek niet op de hoogte was en dus veel schrik had (CGVS Ali, p. 21). Dit is in alle redelijkheid niet ernstig van u. U beschikte namelijk over een studentenvisum dat nog geldig was van 9 september 2020 tot en met 8 maart 2021. Bijgevolg is niet in te zien waarom u zich niet enkele dagen zou hebben kunnen schuilgehouden tot u minstens enig zicht had op hetgeen er gebeurde na de tweede inval en u bijgevolg minstens enig zicht had op het feit of u zelf al dan niet in het vizier was van de autoriteiten en dus bij het nemen van een vlucht op de Iman Khomeini luchthaven een zeer groot risico nam. Dat u daarentegen zou beslist hebben om onder uw eigen naam alle controles op de luchthaven te passeren en u bijgevolg bloot te stellen aan mogelijke arrestatie klemt ten zeerste met u voorgehouden vrees voor uw leven en is dan ook niet geloofwaardig.

Bovendien is het vreemd dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, geen bijkomende informatie meer hebt betreffende uw eigen problemen noch deze van de andere leden. Nochtans verklaart u sinds u in België bent, nog contact te hebben met zowel uw familie als wekelijks met Farzin (CGVS Ali, p. 4 en p. 13 en p. 15). Bij uw ouders hebt u niet gevraagd of er nog iets gebeurd is (CGVS Ali, p. 5) en ook over Amin, die naar eigen zeggen kon vluchten bij de tweede inval, kan u geen bijkomende informatie geven noch blijkt dat u zich hierover hebt geïnformeerd bij Farzin die nochtans met de andere leden in contact staat (CGVS Ali, p. 21). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Dat u na uw aankomst in België op 2 oktober 2020 reeds vanaf 6 december 2020 een kerk bezoekt (CGVS Ali, p. 6), en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran (CGVS Ali, p. 7), terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien (online) vieringen bijwoont, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de

vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Voor wat betreft het attest van de Iraanse kerk in Brussel (CGVS Ali, p. 10), kan vooreerst worden opgemerkt dat dit document hoogstens kan aantonen dat u de betreffende kerk bezocht. Hieruit blijkt op zich niet dat uw kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

Dat uw echtgenote op haar openbaar facebookprofiel en onder haar eigen naam religieuze boodschappen post, veranderen geenszins bovenstaande bemerking. Ze doet dit naar eigen zeggen omdat het haar rust geeft en ze op deze manier het woord Gods verspreidt (CGVS Mahboubeh, p. 8). Er dient vastgesteld dat slechts drie berichten zichtbaar zijn in het openbare profiel en dat het laatste zichtbare bericht dateert van 18 december 2020. Bovendien worden deze berichten respectievelijk 21, 117 en 44 keer voorzien van een like ondanks ze 4.305 vrienden heeft op het sociale mediaplatform. Ook de overige vier printscreens van haar facebookprofiel die ze per email doorstuurde en waarbij de berichten respectievelijk dateren van 22 december 2020, 24 januari 2021, 28 maart 2021 en 3 september 2021, dient vastgesteld dat deze respectievelijk slechts door 126, 74, 42 en 31 personen geliket worden en voorzien worden van hooguit 14 commentaren. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat uw echtgenote hoogst invloedrijk is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten bovendien weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Daarnaast heeft uw echtgenote zelf geen aanwijzingen dat het Iraanse regime alsnog op de hoogte zou zijn van haar profiel (CGVS Mahboubeh, p. 9). Bijgevolg wijst niets erop dat uw religieuze facebookberichten in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van jullie worden verwacht dat ze deze boodschappen op haar facebookaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het CGVS zal niet ontkennen dat zowel u als uw echtgenote enige (basis-)kennis over het christendom hebben (CGVS Ali, p. 23 & CGVS Mahboubeh, p. 8, p. 17-18). Hoe dan ook is de kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u noch uw echtgenote hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat jullie in het vizier zouden staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving. Jullie hebben evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie een verhoogd risicoprofiel hebben omwille van jullie geloofspraktijk in België waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat jullie bij terugkeer een groter risico zouden lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Jullie hebben dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in jullie hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Met de opmerkingen die jullie naar aanleiding van de persoonlijke onderhouds via jullie advocaat per email hebben overgemaakt op 27 oktober 2021 werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De overige door jullie voorgelegde documenten wijzigingen voorgaande besluit niet. Jullie originele Iraanse paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en huwelijksakte bevestigen jullie nationaliteit, identiteit en het gegeven dat jullie gehuwd zijn, hetgeen niet wordt betwist. De door u voorgelegde landeninformatie beschrijft de algemene situatie van bekeerlingen in Iran die op zichzelf geen bewijskracht hebben betreffende uw persoonlijke asielmotieven en zijn op zich dus ook niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke daar er geen geloof gehecht wordt aan uw bekering noch aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou hebben ondervonden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote F.M.J. (...), Mahboubeh (O.V. 9.141.125) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker legt in het feitenrelaas in het voorliggende verzoekschrift een aantal verklaringen af met betrekking tot zijn bekeringsproces. Tevens wijst hij op informatie waaruit blijkt dat apostasie in Iran wordt bestraft met onder meer de doodstraf. Verder haalt hij aan dat hij liever het risico nam om zijn land legaal te verlaten dan om af te wachten tot de geheime dienst voor zijn deur zou staan.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hijzelf en zijn vrouw hun reis door het geloof verder zetten in België. In dit kader benadrukt hij dat hij zich al jaren echt christen voelt en dat dit intussen werd bekroond met het doopsel. Ter staving hiervan, voegt verzoeker zijn eigen doopattest en het doopattest van zijn vrouw bij het verzoekschrift. Verzoeker benadrukt verder dat hijzelf en zijn vrouw zich actief inzetten voor de Iraanse kerk in Brussel en dat de pastoor van de kerk bevestigt dat zij een goede kennis hebben van de bijbel en enthousiast zijn om steeds meer bij te leren over de religie. Ter staving hiervan voegt hij twee stukken bij het verzoekschrift die werden opgesteld door pastoor Daniel A. Ritzman.

Verzoeker geeft in het feitenrelaas nog aan dat hij ondanks dat hij legaal in België was om bescherming verzocht en meent dat dit aantoont dat hij weldegelijk vervolging vreest.

Ook stipt verzoeker nog aan dat de bekering niet plots gebeurde, maar een evolutie van een tiental jaren betreft, alsmede dat hij niet meer zonder het christelijke geloof kan en daarom vervolging riskeert in zijn land van herkomst.

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de:

- “- Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn.
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- De verweerster begaat een 'manifeste beoordelingsfout'”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt van mening te zijn dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen en zijn dossier en relaas incorrect heeft beoordeeld. De bestreden beslissing moet volgens hem daarom worden hervormd of vernietigd.

Met betrekking tot de duur van zijn bekeringsproces, geeft verzoeker vervolgens aan:

“De verzoeker wenst op te merken dat hij niet zo maar besloot zich te bekeren na een tweetal bezoeken aan de huiskerk.

Dat hij sinds zijn 14 jaar getriggerd werd door het Christelijke geloof en zich sinds het jaar 1398 een Christen voelt, (zie de notities persoonlijk onderhoud CGVS, pg 5-6)

(...)

Dat de verzoeker geboren is in 1992 en sinds zijn 14e levensjaar interesse kreeg in het Christendom : Dit betekent dus dat hij reeds de helft van zijn leven onderzoek deed naar de religie alvorens hij werkelijk bekeerde.

Dat het besluit dus niet 'voortvarend is genomen' en de overgang allerm minst snel kan worden genoemd. Nogmaals refererend naar de vergelijking van het zaadje dat zich ontpopte tot een mooie plant : de verzoeker liet het zaadje lange tijd groeien, tot hij 100% zeker was. Dat de gesprekken met Farzin als het ware de laatste voedende druppels waren om mooie vruchten te oogsten.

Dat het onredelijk is van de verweerster om deze periode van groei te negeren en de overgang te reduceren tot een tweemaalig bezoek aan een Huiskerk, (zie het stuk 1, pg 2)

Dat de openbaring van het geloof aan de verzoeker niet dermate snel gebeurde.”

Verder geeft verzoeker aan dat het onredelijk is dat verweerder niet gelooft dat hij reeds decennialang bezig is met een geleidelijke transitie omdat zijn vrouw onvoldoende kennis zou hebben. "Dat deze periode en de bekering in hoofde van de verzoeker moest worden onderzocht.

Dat het onredelijk is om in principe niet in te gaan op de duur van de bekering van de verzoeker zelf en te verwijzen naar de vrouw.

Dat deze beslissing persoonlijk en individueel moet zijn. Dat er voldoende rekening moet worden gehouden met de bekende informatie in hoofde van de verzoeker.

De overgang van de Islam naar het Christendom gebeurde over een tiental jaren.

Dat de bekering van Farzin de verzoeker de kracht en het laatste duwtje gaf om er volledig voor te gaan en de risico's op vervolgen er bij te nemen."

Over de gesprekken met Farzin, stelt verzoeker voorts:

"Dat de verzoeker wenst te benadrukken dat hij ondanks de gesprekken met Farzin niet met zekerheid kan zeggen wanneer hij bekeerde.

Dat de Waaromvraag voor de verzoeker het belangrijkste was en dan ook het onderwerp van de gesprekken vormde.

Dat de verweerder zich toch vastpint op een dergelijke datum, waardoor moet worden gesproken van een oppervlakkige beslissing. Ze houdt namelijk geen rekening met alle andere informatie.

Dat de verzoeker die geen datum kan opnoemen, lijkt voor de verweerder een voldoende indicatie om te stellen dat de gesprekken met Farzin, die de verzoeker zouden hebben overtuigd te bekeren, ongeloofwaardig zijn. Dit is betreurenswaardig.

Dat de gesprekken met Farzin gingen over de Islam en het Christendom.

Dat het irrelevant leek te vragen naar de specifieke datum van zijn bekering of het aansluiten bij de Huiskerk.

Dat bovendien nogmaals dient te worden aangestipt dat het niet alleen de gesprekken waren met Farzin die de verzoeker overtuigde te bekeren. Dat ze louter als laatste 'druppel' fungeerden en de verzoeker het laatste duwtje gaven om er volledig voor te gaan."

Betreffende de bekering van Farzin, verklaart verzoeker:

"Farzin bekeerde zich nadat een mirakel had voorgevallen ten aanzien van zijn moeder.

Dat zijn moeder leed aan diabetes en in een soort coma terecht gekomen was.

Dat hij gebeden had om zijn moeder te genezen. Dat dit miraculeus gebeurde.

Dat de verweerder in haar beslissing het volgende stelt - zie het stuk 1, pg 2 :

(...)

Dat vooreerst moet worden opgemerkt dat alweer wordt verwezen naar de kennis van de echtgenote van de verzoeker. Dat hier moet worden gekeken naar de PERSOONLIJKE kennis van de verzoeker, de heer A. (...) Ali.

Dat verder moet worden opgemerkt dat hoewel diabetes niet kan worden genezen zoals de verweerder stelt in haar bestreden beslissing, toch verschillende gradaties bestaan binnen de ziekte.

Dat een persoon die lijdt aan diabetes op het randje van leven en dood kan hangen extreem hoge of lage bloedglucosewaarden. Dat het lichaam door de te hoge/lage waarden in een coma kan gaan. Dat deze informatie over diabetes beschikbaar is. (zie het stuk 10)

Dat de moeder niet genezen kan zijn van haar diabetes, wordt niet tegen gesproken.

Dat door de nodige medische zorgen, de vrouw terug wakker werd en fysisch terug aansterkte.

Dat dit voor zowel Farzin als de verzoeker toch als een mirakel wordt beschouwd.

Dat een mirakel kan worden gedefinieerd als een wonderbaarlijke of onbegrijpelijke gebeurtenis. Een buitengewone, zeldzame of onverklaarbare situatie, (zie <https://www.encvclo.nl/beRip/mirakel>)

Dat dit een subjectieve en persoonlijke kwestie betreft.

Dat de verzoeker, wiens moeder tevens diabetes heeft, en dus weet wat de gevolgen kunnen zijn van de ziekte, een 'genezing' ziet als een wonder. Dat hij het terug vitaal worden van de moeder van Farzin toeschrijft aan het feit dat er uitvoerig gebeden is.

Dat dit ook een beetje de rol is van het geloof, van religie.

Dat religie oorspronkelijk ook ontstaan is om bepaalde fenomenen te verklaren. Dat het een soort houvast biedt aan de gelovige.

Dat het CGVS niet bevoegd, noch gemachtigd is te beslissen wat al dan niet voor een gelovige kan worden toegeschreven aan het geloof en wat al dan niet een mirakel is.

Ten slotte wenst de verzoeker nog een opmerking te maken bij de volgende stelling van de verweerder – zie het stuk 1, pg 3 :

(...)

Dat nogmaals moet worden aangestipt dat het niet Farzin was die hem in aanraking bracht met het Christendom. Dat het een evolutie van jaren was voor de verzoeker. Dat enkel de effectieve bekering en

de redenen waarom de verzoeker overtuigden niet langer te vrezen voor vervolging en zijn geloof volledig te gaan praktiseren.”

Aangaande zijn kritische visie op het christendom, betoogt verzoeker:

“De verzoeker kon niet langer akkoord gaan met de onrechtvaardige regels en wetten met betrekking tot de fysieke straffen en discriminatie van de vrouw binnen de Islam.

Dat de afkeer van de Islam en het ontdekken van de Bijbel en het Christendom de verzoeker aanzette toch grondig na te denken over de religie die hij aanhing.

Dat de verzoeker de vrede en de vergevingsgezindheid van Jezus Christus wonderbaarlijk vindt.

Dat Jezus gestorven is zonder enige haat tegenover de mensen die hem aan het kruis geplaatst hebben.

Dat dit voor de verzoeker een onverklaarbare trots en appreciatie oproept ten aanzien van het Christendom.

Dat het Christendom oproept een goed mens te zijn zodat je na de dood bij God kan komen. Dat het Christendom in tegenstelling met de Islam niet oproept om specifieke daden te stellen om bij God te komen.

De verzoeker kende een grote afkeer voor de Islam waardoor logischerwijs een religie waarbij iemand dermate vergevingsgezind is en allerm minst haat verspreid, een meer dan waardig alternatief is.

Dat de verzoeker zoekende was. Dat hij weliswaar niet al zijn antwoorden vond in het Christendom. dat hij nog steeds veel moet leren en begrijpen. Dat hij daarbij wel degelijk kritisch is ten aanzien van zijn nieuwe religie.

Dat de verweerster in haar beslissing aanhaalt dat ook het Christendom vrouwen minderwaardig kunnen behandelen - zie het stuk 1, pg 3 :

(...)

Dat de verzoeker wenst op te merken dat de verzoeker wel degelijk geworsteld heeft met de opgeworpen brieven.

Dat hij op zoek ging naar antwoorden door te spreken met de pastoor, de heer Daniel RITZMAN, van de Iraanse kerk te Brussel. Dat de verzoeker deze brieven begreep na de uitleg van de pastoor.

(zie de stukken 2-3)

Dat ze allerm minst onderdrukkend bedoeld zijn : de verzoeker leerde echter dat de brieven van Paulus gericht waren naar vrouwen uit andere streken. Zij hadden vaak een andere soort klederdracht. Om zeker te zijn dat de vrouwen van andere streken correct gekleed waren in de kerk, werd hen gevraagd om hun hoofd te bedekken en stil te zijn in de kerk.

Dat de brieven dus niet onderdrukkend bedoeld waren.

De verzoeker wenst bovendien aan te stippen dat vrouwen binnen het Christendom evenwaardig worden beschouwd en behandeld als mannen.

Zo stelt hij dat vrouwen op heden, in tegenstelling tot de brieven, niet moeten zwijgen in de Kerk. Dat ze zelfs een belangrijke rol te vervullen hebben, dat ze een koor vormen en tijdens de vieringen voor de muzikale noot zorgen.”

Inzake zijn aanwezigheid en deze van zijn echtgenote bij de huiskerkvieringen en het praktiseren van het christelijke geloof, doet verzoeker gelden:

“De verzoeker wenst op te merken dat het wel degelijk mogelijk is om door de eeuwen heen te veranderen van geloof. Dat niet alle Armeense burgers op heden dezelfde religie aanhangen. Dat dit in België ook niet het geval is.

Bovendien deelden alle leden van de Huiskerk dezelfde interesses en gedachtegang. Dat ze spraken met elkaar over het geloof en de geloofsbelijdenis. Dat ze niet geïnteresseerd waren in elkaars achtergrond en familieleden.

Dat ze dus niet veel kunnen vertellen over de andere leden.

Dat ze bovendien na de tweede inval in de Huiskerk enkel nog met Farzin in contact stonden. Dat de informatie over andere leden en over de gebeurtenissen via-via werd doorgegeven. Dat sowieso informatie verloren gaat in dergelijk proces.

Dat de verzoeker bovendien wil opmerken dat hij niet aanwezig was op de tweede inval en dus niet kan verklaren waarom Farzin wist te ontsnappen via de noodtrap. Bovendien is hij geen lid van de Iraanse Geheime Dienst waardoor hij ook niet weet waarom ze niet op de hoogte waren van deze uitgang.”

Verzoeker vervolgt:

“De verzoeker kent de familienaam, noch de achtergrond van Arash.

Dat hij ook niet kan zeggen of Arash dit wel weet van hem.

Het enige wat de verzoeker weet, is het feit dat Arash bij de tweede inval in de Huiskerk werd gearresteerd.

Wat er gezegd werd tijdens verhoren etc. is voor hem een raadsel.

Anderzijds vreest hij wel dat Arash de namen van de andere leden zal opgeleijst hebben.

Zelfs wanneer Arash enkel de voornaam van de verzoeker zou hebben vermeld, moet worden opgemerkt dat Ali reeds eerder werd gearresteerd.

Dat de inlichtingendienst de twee feiten wel naast elkaar zouden leggen en dat 1+1 vervolgens 2 zou zijn. Dat de inlichtingendiensten na de arrestatie van Arash het huis van de verzoeker hebben doorzocht. Dat dit geen toeval kan zijn...

De verzoeker was niet aanwezig bij de inval van de tweede Huiskerk, noch bij zijn ouders toen de huiszoeking plaats vond. Dit omdat de verzoeker samen met zijn vrouw meer dan 300 km verwijderd was om de studentenvisa en vervolgens hun vertrek te regelen.

Dat ze de spreekwoordelijke bui al hadden voelen hangen en dat ze moesten vluchten. Dat ze om die reden, in alle haast verschillende 'sporen' zoals de Bijbel of Kruis niet hebben verwijderd."

Verzoeker gaat verder in op zijn religieuze activiteiten en deze van zijn echtgenote in België. Hij voert aan: "De verzoeker verliet het land van herkomst omwille van de toewijding ten opzichte van zijn nieuwe geloof. Hij bekeerde tot het Christendom, maar vreesde hiervoor vervolgd te worden.

In België aangekomen, diende hij echter niet langer te vrezen en kon hij zijn geloof volledig gaan uiten.

Zo schreef het koppel zich bijna onmiddellijk in bij de Iraanse Kerk te Brussel, (zie het stuk 2)

Dat dit te midden van de coronapandemie was.

Hierdoor kon het koppel niet live aanwezig zijn tijdens vieringen. Dat samenscholingen, zelfs in een kerk, verboden waren.

Dat het als onredelijk dient te worden beschouwd dat de verweerster het feit dat het koppel slechts een handvol keren echt aanwezig waren op de vieringen, toeschrijft aan het feit dat het koppel geen echte gelovigen zijn en eerder bekeerden om opportunistische redenen.

Dat de verzoeker echter verschillende screenshots van hun zoomviering neerlegde ter bewijs dat ze wel degelijk diensten bijwoonden. Dat hij deze nogmaals neerlegt bij dit verzoekschrift, (zie het stuk 5)

Dat duidelijk wordt dat er verschillende vieringen werden meegevolgd sinds 6/12/2020. Om hun woorden kracht bij te zetten, stelde de pastoor van de Iraanse Kerk ook volgende brief op - zie het stuk 3 :

(...)

Dat hij mede deelt dat de verzoeker regelmatig aanwezig is in de Kerkvieringen. Dat hij daarnaast ook telefonische contacten heeft om vragen en kritiek op het geloof te beantwoorden.

Dat de verzoeker een groeiende Christen is en steeds op zoek is naar antwoorden, (zie de stukken 2-3)

Dat de verzoeker als het ware een schoolvoorbeeld is van een goede gelovige, maar niet alles voor waar neemt en kritisch blijft. Dat hij en zijn vrouw welgekomen zijn binnen de gemeenschap."

Omtrent de vrees ten opzichte van de oom van zijn vrouw, stelt verzoeker:

"Dat de vrees van de verzoeker niet irreëel is.

Dat sinds hun vertrek verspreid werd dat zij zich bekeerden.

Dat de oom van zijn echtgenote, een strenge praktiserende moslim is die veel macht heeft en geweld niet verafschuwt. Die oom zou na het vertrek van het koppel, de ouders van Ali hebben aangesproken om hun whereabouts te weten te komen.

De verzoeker kan dit op heden met zekerheid zeggen, daar hij na het ontvangen van de weigeringsbeslissing en het verwijt van de verweerster dat de verzoeker ongeïnteresseerd lijkt ten aanzien van hetgeen gebeurde in Iran sinds zijn vertrek, zijn ouders, alsook de familie van zijn vrouw contacteerde. Dat dit vooral voor zijn vrouw gezorgd heeft voor een mentale breakdown. Naast de stress en de onzekerheid wat betreft hun verblijf, werden ze immers nogmaals met de neus op de feiten gedrukt : zelfs familieleden verachten bekeerden en zien hen liever dood dan levend. Dat Mahboubeh hier mentaal door gekraakt was. Dat het ook voor de verzoeker een verschrikkelijk nieuws was."

Verzoeker geeft verder aan:

"Dat de ouders van Ali een oproeping voor de Iraanse rechtbank mochten ontvangen, (zie het stuk 7)

In de oproepingen zou staan dat de verzoeker en zijn vrouw zich dienen aan te melden bij de Overheidsdiensten. Ze moeten worden verhoord en dienen zich te verdedigen.

Ze worden beschuldigde van 3 misdrijven :

1. Propaganda tegen het regime, door de Islam achter zich te laten en te bekeren naar het Christendom;
2. Deelname aan een Zionist Huiskerk ;
3. Lidmaatschap in een Zionist Huiskerk ;

Dat deze oproepingsbrief hun asielrelaas perfect bijtreedt.

De verzoeker wenst verder uit te leggen wat Zionist betekent : de Iraanse overheid gebruikt de term Zionist omdat het Christendom geworteld is in het Oude Testament en aldus een Joodse achtergrond heeft. De Iraanse overheid kent een vijandige visie ten opzichte van Israël en de Joodse Bevolking. Bijgevolg kennen ze ook afschuw ten aanzien van het Christendom.

Dat de verzoeker en zijn echtgenote op heden nog meer hun leven vrezen bij een terugkeer naar Iran.

Dat ondanks de twijfel die de verweerder heeft over het geloof, moet worden opgemerkt dat er wel voldoende aanwijzingen zijn waardoor de Iraanse autoriteiten van oordeel zouden zijn dat het koppel zich bekeerde en op heden praktiserende Christenen zijn.

Dat de Iraanse autoriteiten de verzoeker en diens vrouw hoogstwaarschijnlijk zouden vervolgen wanneer ze het Iraanse grondgebied opnieuw zouden betreden.

Dat dit reeds kan worden vastgesteld door de oproepingsbrieven, (zie het stuk 7)

Dat de verzoeker tevens enkele artikelen wenst aan te halen waarin duidelijk wordt dat de vervolging van Christenen gebeurt in Iran en zijn leven en integriteit in het gedrang komt. Dat ze de verzoeker en zijn vrouw op heden beschouwen als gevaren voor de nationale veiligheid, (zie het stuk 11) (...).

Verzoeker gaat voorts in op het Facebookprofiel van zijn echtgenote. Hij wijst erop dat dit voor zijn vrouw een uitlaatklep is en betoogt:

“Dat de verzoekers niet beweren dat ze invloedrijk is. Dat dit een loutere uitlaatklep is voor mevrouw waarmee ze zich tevens ook kan connecteren met anderen.

Dat het echter een niet weloverwogen uitlaatklep is, daar ook de Iraanse autoriteiten kunnen meelesen op het openbare Facebookaccount.

Bovendien kan het koppel niet eens zijn met de volgende zin (gemarkeerd in vet) - zie het stuk 1, pg 6 : (...)

De verzoeker wenst hierbij ook te verwijzen naar het onderzoek verricht door de UK home office : Country Policy and Information Note - Iran : Christians and Christian Converts - zie het stuk 6 :

(...)

Dat de verzoeker reeds opgepakt werd voor de tweede inval van de Huiskerk.

Dat de verzoeker dus reeds in het vizier was van de autoriteiten.

Dat hij bovendien reeds een oproepingsbrief ontving door diezelfde autoriteiten, (zie het stuk 7)

(...)

Dat de verzoeker en zijn echtgenote niet alleen in Iran het geloof uitoefenden, maar ook in België zich inzetten voor de Kerk en de gemeenschap. Dat ze bovendien werden gedoopt.

Dat de Iraanse autoriteiten alleen voor deze feiten de verzoeker zien als een bekeerde. Dat hij bij terugkeer serieuze risico's loopt - zie het stuk 6, pg 31 :

(...).

Concluderend, stelt verzoeker:

“- Dat de verzoeker concluderend wenst aan te stippen dat hij op een legale wijze naar België is gekomen. Dat hij zijn vrees om vervolgd te worden aan de kant kon zetten en via de luchthaven het land kon verlaten. Dat hij tijdens zijn verblijf in België echter te weten kwam wat er gebeurd was met de kennissen en de Huiskerk waar hij meerdere malen geweest was. Dat de angst hem op de borst sloeg en hij zekerheden wenste in te bouwen. Dat hij niet langer naar het land van herkomst wenste terug te keren en een asielaanvraag indiende ;

- Dat de verzoeker wenst aan te stippen dat hij het onredelijk vindt dat de verweerder de oprechtheid van zijn overtuiging en geloof in vraag trekt. Hij is, zoals de pastoor van de Iraanse kerk ook stelt, een goede leerling en een goede gelovige. Hij is enthousiast en tevens kritisch en gretig nieuwe zaken bij te leren. Bovendien steekt hij zijn handen uit de mouwen voor de kerk. Zo maakt hij wekelijks de montage van de kerkdiensten en filmpjes die worden opgenomen. Dit om enerzijds zijn dank ten aanzien van de Kerk te betuigen, maar anderzijds ook in het licht van het geloof en ter dienste van God.

- Dat het opportunistisch noemen van het geloof en de Christelijke handelingen gesteld door de verzoeker en diens vrouw niet alleen de persoon van de verzoeker raakt, maar tevens ook de geloofwaardigheid en de oprechtheid van de Iraanse Kerk in Brussel, zijn pastoor en zijn leden in vraag trekt.

Dat de verweerder te kort door de bocht is gegaan bij het nemen van haar beslissing.

Dat het duidelijk blijkt dat de verzoeker na een jarenlange innerlijke struggle, besloot zich te bekeren.

Dat hij in Iran verschillende 'sporen' achterliet waardoor de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering. Dat hij een oproepingsbrief ontving die dit vermoeden zelfs bevestigt.

Dat de verzoeker wel degelijk oprechte en pure intenties had bij zijn bekering.

Dat hij bijgevolg niet kan terugkeren naar Iran uit vrees vervolgd en zelfs gedood te worden.

Dat uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens godsdienst, zoals besproken in het artikel 1 van het verdrag van Geneve van 28/07/1951.

Dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden opgesteld in het artikel 48/3 Vw. (eigen markerings)

(...)

Dat hij ten slotte niet kan eens zijn met de bestreden beslissing en als vluchteling dient erkend te worden, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming te verkrijgen.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS dd. 27/01/2022 m.b.t. de verzoeker te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling.

- Ondergeschikt:

Minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen,

- Uiterst ondergeschikt:

De bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de CGVS met het oog op verder onderzoek.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:
“2. Attest van pastoor RITZMAN Daniel, van de Iraanse Kerk te Brussel, betreffende de aanwezigheden en de inzet voor de Kerk en de religie ;

3. Brief van pastoor RITZMAN Daniel, van de Iraanse Kerk te Brussel, betreffende de religieuze reis door de religie en de leer, alsook de kritiek op het geloof van de verzoeker ;

4. Doopcertificaat van de verzoeker en diens echtgenote dd. 28/11/2021 ;

5. Screenshots van Kerkvieringen via zoom tijdens de coronapandemie ;

6. UK home office : Country Policy and Information Note - Iran : Christians and Christian Converts (...)

7. Oproepingen voor de verzoeker en diens vrouw uitgevaardigd door de Iraanse autoriteiten ;

8. Krantenartikel in Farsi, van personen in soortgelijke situaties als de verzoeker ;

9. Artikel Refworld - Iran: Information on conversion from Islam to Christianity (...)

10. UZ leuven over diabetes en het risico op coma (...)

11. Artikel Opendoors uk, over vervolging van bekeerden in Iran (...).”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.2. Nog daargelaten dat verzoeker niet de minste verdere duiding of precisering verstrekt inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich, net als zijn echtgenote zou hebben gedaan, zou hebben bekeerd tot het christendom, omdat zij daardoor problemen zouden hebben gekend en omdat zij ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Waar in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt verwezen naar de verklaringen van diens echtgenote, die zich in navolging van en samen met verzoeker ook zou hebben bekeerd tot het christendom, samen met hem een huiskerk zou hebben bezocht in Iran en samen met hem religieuze activiteiten voert in België en die op grond hiervan ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dient te worden opgemerkt dat hetzelfde van haar mag worden verwacht. Derhalve is het, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geenszins onredelijk dat er in de bestreden beslissing die jegens hem werd genomen en bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn bekering eveneens rekening wordt gehouden met en wordt verwezen naar de verklaringen die zijn echtgenote aflegde omtrent hun bekering, activiteiten, problemen en vrees. Dit geldt nog des te meer daar, gezien verzoeker en diens echtgenote hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, gezien zij beide zouden zijn bekeerd tot het christendom en gezien verzoeker daarbij een cruciale rol zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van diens echtgenote, redelijkerwijze van verzoeker en diens echtgenote mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven en hun beider bekering; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en hun bekeringsproces. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven, dit relaas en hun beweerde bekeringen beide op een spontane, doorleefde, gedetailleerde, duidelijke, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst geheel terecht aangegeven: "Zo dient ten eerste te worden gewezen op de weinig aannemelijke aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Slechts nadat uw vriend Farzin u meedeelde dat hij de islam verlaten had en u uitnodigde om deel te nemen aan de huiskerk (CGVS Ali, p. 13) besloten u en uw echtgenote om direct al deel te nemen aan de huiskerk en reeds na twee (of drie) kerkbezoeken, nemen jullie het ingrijpende besluit om zich te bekeren tot het christendom (CGVS Ali, p. 13) en meer bepaald het protestantisme enkel en alleen omdat dit de christelijke stroming binnen de huiskerk was (CGVS Ali, p. 5). Dit mag op zijn minst verbazen. Men zou immers verwachten dat een dergelijke

'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt, des te meer daar blijkt dat zowel u als uw echtgenote initieel verbaasd waren over de bekering van Farzin omdat het zo'n grote beslissing was (CGVS Ali, p. 14). Hieruit blijkt geenszins dat u op dat moment reeds enige affiniteit zou hebben gehad voor het christendom. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat ze op het moment dat jullie gaan deelnemen aan de huiskerkvieringen, behalve hetgeen ze reeds op school had geleerd en hetgeen u vertelde over mirakels van Jezus, niet zoveel wist over het christendom (CGVS Mahboubeh, p. 12) alsook dat jullie motivatie om naar de kerk te gaan er klaarblijkelijk in bestond dat jullie dat ook eens wilden proberen (CGVS Mahboubeh, p. 12) hetgeen hoogst onbezonnen is binnen de Iraanse context waarin huiskerken en hun leden onderhevig zijn aan een constant risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij tracht te laten uitschijnen dat hij reeds sedert zijn 14^e interesse had in het christendom, dient immers te worden vastgesteld dat zulks, in tegenstelling met wat hij tracht voor te houden, op generlei wijze kan worden afgeleid uit de verklaringen die hij aflegde en waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst. Uit deze verklaringen blijkt namelijk slechts dat verzoeker voorheen moslim was en zich sedert zijn 14^e vragen begon te stellen bij de islam. Noch uit deze verklaringen, noch uit verzoekers overige gezegden, kan worden afgeleid dat hij vooraleer Farzin hem inlichtte over diens bekering en hem uitnodigde om christen te worden reeds enige affiniteit had met het christendom. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij interesse had over deze religie, zich over deze religie zou hebben geïnformeerd en/of deze religie zou hebben bestudeerd. Integendeel gaf hij louter aan te hebben gesproken met Farzin over de islamitische strafwet en bronnen en boeken te hebben bestudeerd over het waarom van het bestaan van de (volgens hem onrechtvaardige) regels binnen de islam, en dit tot zijn 28^e, wanneer hij door Farzin werd ingelicht dat deze zich had bekeerd en werd uitgenodigd om christen te worden. Verzoeker gaf inzake dit laatste bovendien duidelijk aan dat zowel hijzelf als zijn echtgenote verbaasd waren over de bekering tot het christendom van Farzin omdat dit zo'n grote beslissing was. Dat verzoeker heden tracht te laten uitschijnen dat de gesprekken met Farzin slechts 'de laatste druppel' zouden hebben gevormd om hem te overtuigen zich te bekeren, kan aldus bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hoe dan ook laat verzoeker met deze uitleg de pertinente en terechte vaststelling onverlet dat ook zijn echtgenote duidelijk aangaf dat zij nog niet zoveel wist over het christendom alvorens zij samen met verzoeker zou hebben besloten om tweemaal een huiskerk te bezoeken. Tevens blijkt uit de voormelde verklaringen van verzoekers echtgenote dat hun motivatie om deze huiskerk te bezoeken eruit zou hebben bestaan dat zij dit ook eens wilden proberen. Dat verzoeker en diens echtgenote binnen de Iraanse context dermate snel, ondoordacht en onbezonnen zouden hebben besloten om louter om dit eens te proberen een huiskerk te bezoeken en bovendien na slechts twee of drie bezoeken aan deze huiskerk de radicale en bijzonder verregaande beslissing zouden hebben genomen om zich te bekeren tot het christendom, is manifest ongeloofwaardig.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ook uw overige verklaringen kunnen niet overtuigen dat jullie beslissing om tot de huiskerk toe te treden en zich na twee vieringen te bekeren enigszins aannemelijk is. Zo kunnen er vragen gesteld worden bij de beweringen als zouden jullie onder invloed van Farzin tot het christendom gekomen zijn (CGVS Ali, p. 13). U blijkt immers niet te kunnen aangeven wanneer Farzin precies bekeerd is, u hebt het hem niet gevraagd en u veronderstelt dat hij een paar maanden eerder bekeerd was (CGVS Ali, p. 14). Ook uw echtgenote weet het niet en gokt bovendien dat hij zich mogelijks pas in de zomer van 1398 bekeerde (CGVS Mahboubeh, p. 13). Evenmin weet u wanneer Farzin zich bij de huiskerk heeft aangesloten (CGVS Ali, p. 14).

(...)

Nochtans blijkt dat u Farzin al van uw tienerjaren kent (CGVS Ali, p. 14), hij een persoonlijke vriend was die bij u op bezoek kwam (CGVS Mahboubeh, p. 13), u met hem sprak over de problemen binnen de islam (CGVS Ali, p. 6), hij u toevertrouwde bekeerd te zijn en u overtuigde mee te gaan naar een huiskerkviering (CGVS Ali, p. 12). In het licht van voorgaande mag het dan ook verwondering heten dat jullie bovenstaande basisinformatie niet weten over de bekering van de persoon die u tot het christendom gebracht heeft. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een oprechte bekering te hebben ondergaan, kan worden verwacht dat deze zich informeert over de bekering van degene die hem tot het christendom gebracht heeft. Dat jullie dergelijke informatie niet hadden alvorens tot de huiskerk toe te treden, kan dan ook niet overtuigen en ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte tracht hij de rol die Farzin zou hebben gespeeld in zijn leven en bij zijn bekering heden namelijk te minimaliseren. In tegenstelling met wat verzoeker tracht voor te houden in het voorliggende verzoekschrift en zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, kende hij Farzin reeds sedert zijn tienerjaren, spraken zij over religie en zouden

Farzin en zijn gesprekken met deze persoon weldegelijk een cruciale rol hebben gespeeld in en de aanzet hebben gevormd voor verzoekers voorgehouden bekering. Deze persoon zou verzoeker in het kader van deze gesprekken namelijk hebben ingelicht over diens eigen bekering, hem hebben uitgenodigd om christen te worden en hem hebben geïntroduceerd in en overtuigd tot het bezoeken van een huiskerk. In deze context, is het in het geheel niet aannemelijk dat de bekering en huiskerkbezoeken van Farzin tussen verzoeker en deze persoon niet op een gedegen wijze ter sprake zouden zijn gekomen en dat noch verzoeker, noch diens echtgenote bij machte bleek om aan te geven wanneer Farzin zich zou hebben bekeerd. Ook is het in dit kader in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker niet zou kunnen aangeven wanneer Farzin zichzelf bij de betreffende huiskerk zou hebben aangesloten. Dat verzoeker en diens echtgenote de voormelde informatie niet konden verstrekken, doet derhalve weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Naast voorgaande betreffende de wijze waarop u tot een bekering bent gekomen, dient eveneens opgemerkt dat u er evenmin in slaagt te overtuigen in de redenen waarom u tot een overtuigende bekering naar het christendom bent gekomen. U gaf aan dat u als moslim bent opgegroeid en dat u zich vanaf uw veertiende vragen begon te stellen over de islam, zijn onrechtvaardige regels en wetten met betrekking tot fysieke straffen, met betrekking tot discriminatie van vrouwen (CGVS Ali, p. 6), dat moslim niet-moslims tot slaaf kunnen nemen en vrouwen in dit geval mogen misbruiken (CGVS Ali, p. 17). U kwam tot de conclusie dat de islam geen hedendaagse religie is (CGVS Ali, p. 6). Echter, daar waar u concreet aangeeft wat uw afkeer voor de islam teweegbracht, komt u - gevraagd wat u aansprak in het christendom - niet verder dan het vermelden dat het belangrijkste aspect de liefde is hetgeen niet bestaat in de islam en dat u de vrede in de woorden van Jezus Christus nooit in de islam hebt meegemaakt (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft deze liefde in het christendom, geeft u vervolgens aan dat Jezus van iedereen houdt, maar gevraagd dit te concretiseren, geeft u slechts weer dat u beseftte dat u altijd vanbinnen een christen geweest was (CGVS Ali, p. 16). Voor wat betreft de vrede in de woorden van Jezus Christus, plaatst u deze in de context dat binnen het christendom het geloof dat Jezus gestorven is aan het kruis ter vergeving van de zonden, voldoende is om vergeven te worden en naar de hemel te gaan, terwijl binnen de islam goede daden verricht moeten worden vooraleer men tot de hemel wordt toegelaten en wordt vergeven (CGVS Ali, p. 16-17). Die stelling wordt echter ondermijnd doordat u eveneens aanhaalt dat het christendom stelt dat als men goede daden verricht men dichterbij God komt (CGVS Ali, p. 17). Wat toch wel gelijkgesteld kan worden met uw verklaringen over de islam. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u persoonlijk in het christelijke concept gelooft, namelijk dat Jezus is gestorven ter vergeving van de zonden, geeft u enerzijds aan dat dit uitvoerig beschreven staat in het de bijbel (CGVS Ali, p. 17) en dat u hierover een lang gesprek gehad heeft met de pastoor in België (CGVS Ali, p. 18) en anderzijds dat deze vraag ver van de essentie van de zaak gaat (CGVS Ali, p. 18). Dergelijk zeer algemene bewoordingen over hetgeen u aansprak in het christendom staan in schril contrast met hoe u uw afkeer voor de islam weergeeft. Ze geven uw verklaringen met betrekking tot uw bekering dan ook een weinig doorleefd karakter en hebben weinig overtuigingskracht als zou u in Iran oprecht bekeerd zijn tot het christendom. Bovendien is deze vraag net wel de kern van zaak. Immers kan van u wel degelijk verwacht worden dat u op een doorleefde en persoonlijke manier kan uitleggen waarom u – die tot uw veertiende een praktiserende moslim was, die vervolgens zichzelf vragen begon te stellen bij het islamitisch geloof en die op zijn achtentwintigste zich plotsklaps bekeert tot het christendom – in dit christelijke concept gelooft temeer u het zelf aanbracht.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vergenoegt zich er in dit kader namelijk in wezen toe zijn eerder afgelegde verklaringen op algemene wijze te herhalen en te bevestigen, zonder daarbij ook maar één concreet en dienstig argument aan te voeren ter weerlegging van de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker bij het CGVS niet bij machte was om op een spontane, doorleefde, duidelijke en precieze wijze uiteen te zetten wat hem persoonlijk zo aansprak in het christendom. Waar verzoeker alsnog een aantal bijkomende verklaringen tracht af te leggen inzake het voorgaande, dient verder te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij hiertoe bij het CGVS kennelijk niet in staat was.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote op geen enkel punt kritisch staan ten opzichte van jullie nieuwe geloof (CGVS Ali, p. 18 en CGVS Mahboubbeh, p. 13). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Immers wordt de vrouw meermaals als ondergeschikt aan de man voorgesteld, zeker in het oude testament, maar ook in het nieuwe en meer bepaald in de brieven van Paulus aan de Korintiërs (11:3-9, 11:7, 14:34) en aan de Efeziërs (5:22-23). Nochtans zijn u en uw echtgenote op de hoogte van

Paulus en zijn brieven. De vaststellingen dat jullie zonder enige kritische inhoudelijke reflectie net de positie van de vrouw, waarmee jullie beiden in de islam moeite hadden, naast jullie neerleggen, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering". Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de voormelde verklaringen van verzoeker en diens echtgenote blijkt dat zij ten overstaan van het CGVS beide duidelijk stelden dat zij op geen enkel punt kritisch stonden ten opzichte van het christendom en bijvoorbeeld ook nooit stilstonden bij de ondergeschikte positie van de vrouw in het christendom. Waar verzoeker heden middels twee attesten van zijn pastoor tracht aan te tonen dat hij weldegelijk kritisch zou zijn geweest over het christendom en bij de brieven van Paulus en de positie van de vrouw in deze brieven (voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS) weldegelijk zou hebben stilgestaan, dient te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden gevolgd. Aan deze attesten kan op dit vlak namelijk niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Zij vertonen een nadrukkelijk gesolliciteerd karakter en werden duidelijk opgesteld met als enige doel deze te kunnen aanwenden in het kader van het voorliggende beroep van verzoeker. Daarbij gaan zij bovendien uit van de heer Daniel A. Ritzman, die het zichzelf als pastoor van de kerk die verzoekende partijen bezoeken klaarblijkelijk tot taak heeft aangemeten om hen bij te staan in hun betrachtingen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat in deze attesten nergens wordt gepreciseerd wanneer de hierin aangehaalde, beweerde kritische gesprekken zouden hebben plaatsgevonden en dat hierin evenmin wordt aangegeven waarover deze gesprekken precies zouden hebben gehandeld. Als dusdanig kunnen deze attesten bijgevolg geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker en diens echtgenote voor het CGVS niet de minste blijk gaven van enige kritische houding ten overstaan van het christendom en deze religie op geen enkel punt in vraag stelden.

Het is in het kader van zijn heden voorgehouden kritische houding ten overstaan van zijn beweerde nieuwe religie overigens eveneens tekenend dat verzoeker in het verzoekschrift poneert dat vrouwen binnen het christendom evenwaardig worden beschouwd aan en hetzelfde behandeld worden als mannen. Zelfs indien hij de brieven van Paulus zou kunnen lezen als waren deze niet onderdrukkend, dan nog gaat verzoeker met deze stelling namelijk geheel voorbij aan de terechte vaststelling zoals opgenomen in de bestreden beslissing dat ook in het oude testament de vrouw meermaals als ondergeschikt aan de man wordt afgeschilderd en aan het gegeven van algemene bekendheid dat aan vrouwen binnen het christendom nog op verscheidene andere vlakken (zoals op het vlak van het priesterambt, abortus, anticonceptie en de plaats binnen het huwelijk) een kennelijk ondergeschikte rol wordt toegedicht.

Verzoeker maakt ook de vermeende huiskerkbezoeken die hij samen met zijn vrouw zou hebben gedaan niet aannemelijk. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig te noemen dat een Armeens-Christelijke vrouw een protestantse huiskerk voor bekeerde moslims zou organiseren in haar eigen appartement (CGVS Ali, p. 15, p. 18). Zo behoren de Armeense christenen in Iran over het algemeen tot de oude, etnische Armeens-Apostolische kerk die gesticht werd in de vierde eeuw en die verder geen uitstaan heeft met het protestantisme. Bovendien blijkt uit informatie dat leden van deze etnische oude kerken dezelfde vervolging te vrezen hebben als bekeerlingen indien ze zich inlaten met evangeliseringspraktijken, hetgeen ze doorgaans dan ook niet doen. Voor wat betreft uw relaas, slagen jullie er echter niet in te overtuigen dat Helene K. (...) hierop een uitzondering is. Hoewel zij uit een gekende familie kwam (CGVS Ali, p. 15) en zij als enige werd gearresteerd bij de eerste inval van de autoriteiten in de huiskerk (CGVS Ali, p. 19) blijkt u geen enkele informatie te hebben over hoe het haar is vergaan na de inval (CGVS Ali, p. 20). Uw vrouw kan dan weer niet meedelen wat de drijfveer was van de Armeense Helene om dergelijke protestantse huiskerk te organiseren en heeft hier ook nooit naar gevraagd (CGVS Mahboubbeh, p. 14). Het is in de hierboven geschetste Iraanse context echter niet in te zien dat u en uw echtgenote toch wel zeer snel zouden zijn toegelaten tot een huiskerk die georganiseerd werd door een Armeense christen, bovendien in haar eigen woning en waarbij ze u kennis gaf van haar volledige identiteit, terwijl jullie niet op de hoogte zouden zijn wat haar drijfveer zou zijn geweest en jullie geen enkele informatie zouden kunnen hebben verkregen over haar lot wanneer ze behoort tot een gekende familie en gearresteerd werd door de autoriteiten."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg aan te geven dat "het wel degelijk mogelijk is om door de eeuwen heen te veranderen van geloof" en dat "niet alle Armeense burgers op heden dezelfde religie aanhangen", doet hij aan deze motieven immers op generlei wijze afbreuk en verklaart hij geheel niet waarom Helene K. in weerwil van het risico besloot om in haar eigen appartement een huiskerk te organiseren voor bekeerde moslims. Evenmin verklaart hij hiermee waarom zijn echtgenote niet kon preciseren waarom zij zulks deed en waarom hij niet kon aangeven wat haar verdere lot was nadat zij werd gearresteerd bij de eerste inval van de autoriteiten in de huiskerk. Aangezien hij over de volledige identiteit van deze persoon beschikte en aangezien deze persoon van

een gekende familie was, kon worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd en de nodige informatie zou kunnen verstrekken.

Tevens wordt in de bestreden beslissing, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, terecht gesteld:

“Het is frappant dat u bijzonder weinig informatie kunt geven over de inval in de huiskerk. Zo weet u niet hoe de huiskerk werd ontdekt door de Iraanse autoriteiten (CGVS Ali, p. 19), weet u niet of er andere leden werden gearresteerd (CGVS Ali, p. 19), terwijl u nadien wel opnieuw contact had met andere leden alsook met Farzin, die nochtans op zijn beurt in contact stond met andere leden (CGVS Ali, p. 19), en kan u niet zeggen of leden, die u nadien terugzag, daadwerkelijk aanwezig waren bij de eerste inval en bijgevolg dus net zoals Farzin kunnen ontkomen zijn (CGVS Ali, p. 19-20). Evenmin weet u wat er met Helene gebeurd was (CGVS Ali, p. 20).

(...)

Het mag echter verbazen dat Farzin is kunnen ontkomen bij de eerste inval. Er valt namelijk niet in te zien waarom de Iraanse veiligheidsdiensten een inval zouden hebben voorbereid en uitgevoerd in een huiskerk zonder zich daarbij te vergewissen van de aanwezigheid van een noodtrap die naast de hoofdtoegang de enige vluchtweg zou zijn geweest.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zoals genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, had hij zich eenvoudigweg en via Farzin kunnen informeren omtrent de ontdekking van en inval in de huiskerk, de aanwezige leden, de vraag of deze indertijd konden ontkomen, de vraag of er andere leden werden gearresteerd, het lot van Helene en de vraag waarom Farzin kon ontkomen. Gelet op de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees mocht zulks ook van verzoeker worden verwacht. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen en geen informatie had over de voormelde, cruciale gegevens getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De Raad treedt verweerder eveneens bij waar deze motiveert dat de handelswijze van de Iraanse autoriteiten bij de inval geloofwaardigheid ontbeert.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Hierbij dient eveneens de opmerking gemaakt worden dat het weinig plausibel overkomt dat werkelijk alle kerkgangers van de eerste huiskerk, behalve de kerkleidster, aanwezig waren maanden later bij de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 19). Dat u maar ook alle anderen het risico namen om elkaar opnieuw op te zoeken om hun religie te beleven, is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. De autoriteiten waren namelijk reeds eerder binnengevallen in de kerk, hadden reeds de kerkleidster gearresteerd, en u heeft er het raden naar hoe de autoriteiten op de hoogte waren gekomen van het bestaan van die huiskerk. De kans dat er een spion aanwezig was, iemand van de huiskerk zelf al dan niet per toeval iets gelekt heeft, en er aldus nog andere kerkgangers in het vizier waren gekomen, is niet onbestaande. Dat iedereen dan toch aanwezig is bij nieuwe bijeenkomsten, wetende dat de kans bestaat dat de autoriteiten een of meerdere kerkgangers in het oog houdt, roept vragen op uw voorstelling van het hele gebeuren en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing, dit mede gelet op het voorgaande, met reden aangegeven:

“Op basis van bovenstaande vaststellingen bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat de huiskerk die u zogenaamd frequenteerde tot tweemaal toe in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u zelf in het vizier gekomen zijn nadat de genaamde kerkganger Arash u verklikt zou hebben, waarvan u overigens niet meer kan zeggen dan dat het een veronderstelling is (CGVS Ali, p. 13 en p. 21). Merkwaardig hieraan is echter dat u niet weet of Arash uw volledige naam wel kent (CGVS Ali, p. 22). U kende immers de namen van de overige leden niet (CGVS Ali, p. 19), waardoor niet kan worden ingezien waarom Arash deze van u wel zou kennen. Bovendien zou minstens verwacht kunnen worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben, quod non. Hierdoor kan zowel aan de huiszoeking bij uw ouders thuis op 3 oktober 2020 (CGVS Ali, p. 12) als aan de voorgehouden problemen met de oom van uw echtgenote (CGVS Ali, p. 13) evenmin geloof gehecht worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Integendeel bevestigt hij deze integraal waar hij andermaal aangeeft dat hij de gegevens van Arash niet had, dat hij niet kan zeggen of Arash zijn gegevens had en dat het enige dat hij weet is dat Arash werd gearresteerd. Op welke basis verzoeker

desalniettemin veronderstelde dat hij in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen omdat Arash hem zou hebben verklikt, kan dan ook niet worden ingezien.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voor wat betreft de huiszoeking bij u thuis is het in deze sowieso al weinig aannemelijk dat u Iran verliet zonder dat u de bewijzen van uw bekering niet zou hebben verwijderd bij u thuis (CGVS Ali, p. 22). U geeft aan dat het onmogelijk was voor u om deze nog voor uw vertrek te verwijderen (CGVS Ali, p. 22), doch dit is niet in te zien. U heb namelijk nog contact gehad met uw ouders om hen te verwittigen (CGVS Ali, p. 22) waardoor logischerwijze zou verwacht worden dat u hen tegelijkertijd zou gewezen hebben op de belastende stukken die nog in hun woning aanwezig waren waardoor zij zowel het kruis als de bijbel zouden kunnen verwijderd hebben.

Bovendien was de huiskerk reeds een eerste keer onder de aandacht van de autoriteiten gekomen. Dat u zelfs toen al niet alle bewijsstukken vernietigde, uit voorzorg gezien u nooit zeker was of Helene uw naam zou doorgeven aan de autoriteiten of niet, kan niet worden begrepen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij geeft zelf andermaal aan dat zij de bui al zagen hangen. Bovendien hadden verzoeker en diens echtgenote weldegelijk de tijd en de mogelijkheid om de bewijzen te laten verdwijnen. Zij hadden namelijk nog wel contact met de ouders van verzoeker om hen te verwittigen. In dit kader kon weldegelijk worden verwacht dat zij hen tegelijkertijd zouden hebben gewezen op het bezwarende materiaal in hun woning en hen zouden hebben gevraagd dit te laten verdwijnen.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven en vrees, wordt daarenboven nog op ernstige wijze verder ondermijnd door de wijze waarop hijzelf en zijn echtgenote Iran hebben verlaten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Tot slot wordt vastgesteld dat u en uw echtgenote legaal uit Iran zijn vertrokken met jullie eigen paspoort en een Schengen studentenvisum geldig voor zes maanden vanop de Iman Khomeini luchthaven (CGVS Ali, p. 11), hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iranese autoriteiten eveneens ondergraaft. Immers aangezien er aan uw bekering, noch aan de door u voorgehouden problemen enig geloof kan gehecht worden, rijzen er vanzelfsprekend vragen over de omstandigheden waarop u Iran verlaten hebt. Immers werd u reeds in de week voor uw vertrek op de hoogte gebracht van de ontdekking van de tweede huiskerk (CGVS Ali, p. 21) en beweert u zelf heel bang te zijn geweest toen u Iran verliet omdat u niet wist of u zelf al dan niet in het vizier was gekomen (CGVS Ali, p. 21) hetgeen uiteindelijk het geval bleek aangezien de autoriteiten (zogenaamd) twee dagen na uw vertrek reeds waren binnengevallen bij uw ouders (CGVS Ali, p. 12). Ter verklaring deelt u mee dat uw enige contact Farzin was die in contact stond met andere leden doch dat het enkele dagen zou duren vooraleer hij u meer informatie kon geven waardoor u op het moment van uw vertrek niet op de hoogte was en dus veel schrik had (CGVS Ali, p. 21). Dit is in alle redelijkheid niet ernstig van u. U beschikte namelijk over een studentenvisum dat nog geldig was van 9 september 2020 tot en met 8 maart 2021. Bijgevolg is niet in te zien waarom u zich niet enkele dagen zou hebben kunnen schuilgehouden tot u minstens enig zicht had op hetgeen er gebeurde na de tweede inval en u bijgevolg minstens enig zicht had op het feit of u zelf al dan niet in het vizier was van de autoriteiten en dus bij het nemen van een vlucht op de Iman Khomeini luchthaven een zeer groot risico nam. Dat u daarentegen zou beslist hebben om onder uw eigen naam alle controles op de luchthaven te passeren en u bijgevolg bloot te stellen aan mogelijke arrestatie klemmt ten zeerste met u voorgehouden vrees voor uw leven en is dan ook niet geloofwaardig.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg aan te geven dat hij liever het risico nam om zijn land te verlaten dan om af te wachten tot de geheime dienst voor zijn deur zou staan, ontkracht hij deze motieven op generlei wijze. De Raad treedt verweerder in deze motieven aldus integraal bij.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien is het vreemd dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, geen bijkomende informatie meer hebt betreffende uw eigen problemen noch deze van de andere leden. Nochtans verklaart u sinds u in België bent, nog contact te hebben met zowel uw familie als wekelijks met Farzin (CGVS Ali, p. 4 en p. 13 en p. 15). Bij uw ouders hebt u niet gevraagd of er nog iets gebeurd is (CGVS Ali, p. 5) en ook over Amin, die naar eigen zeggen kon vluchten bij de tweede inval, kan u geen bijkomende informatie geven noch blijkt dat u zich hierover hebt geïnformeerd bij Farzin die nochtans met de andere leden in contact staat (CGVS Ali, p. 21). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te

brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde interesse in en bekering tot het christendom van verzoeker en diens echtgenote in Iran, aan hun vermeende toetreding, in dit kader, tot een huiskerk in Iran en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten, concrete problemen en vrees in hoofde van verzoeker en diens echtgenote.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens geheel terecht aangegeven: “Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Dat u na uw aankomst in België op 2 oktober 2020 reeds vanaf 6 december 2020 een kerk bezoekt (CGVS Ali, p. 6), en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran (CGVS Ali, p. 7), terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien (online) vieringen bijwoont, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Voor wat betreft het attest van de Iraanse kerk in Brussel (CGVS Ali, p. 10), kan vooreerst worden opgemerkt dat dit document hoogstens kan aantonen dat u de betreffende kerk bezocht. Hieruit blijkt op zich niet dat uw kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

Dat uw echtgenote op haar openbaar facebookprofiel en onder haar eigen naam religieuze boodschappen post, veranderen geenszins bovenstaande bemerking. Ze doet dit naar eigen zeggen omdat het haar rust geeft en ze op deze manier het woord Gods verspreidt (CGVS Mahboubeh, p. 8). Er dient vastgesteld dat slechts drie berichten zichtbaar zijn in het openbare profiel en dat het laatste zichtbare bericht dateert van 18 december 2020. Bovendien worden deze berichten respectievelijk 21, 117 en 44 keer voorzien van een like ondanks ze 4.305 vrienden heeft op het sociale mediaplatform. Ook de overige vier printscreens van haar facebookprofiel die ze per email doorstuurde en waarbij de berichten respectievelijk dateren van 22 december 2020, 24 januari 2021, 28 maart 2021 en 3 september 2021, dient vastgesteld dat deze respectievelijk slechts door 126, 74, 42 en 31 personen geliket worden en voorzien worden van hooguit 14 commentaren. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat uw echtgenote hoogst invloedrijk is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten bovendien weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Daarnaast heeft uw echtgenote zelf geen aanwijzingen dat het Iraanse regime alsnog op de hoogte zou zijn van haar profiel (CGVS Mahboubeh, p. 9). Bijgevolg wijst niets erop dat uw religieuze facebookberichten in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van jullie worden verwacht dat ze deze boodschappen op haar facebookaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het CGVS zal niet ontkennen dat zowel u als uw echtgenote enige (basis-)kennis over het christendom hebben (CGVS Ali, p. 23 & CGVS Mahboubeh, p. 8, p. 17-18). Hoe dan ook is de kennis waarover u beschikt, makkelijk op te zoeken en in te studeren. Uw kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u noch uw echtgenote hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat jullie in het vizier zouden staan van de Iraanse autoriteiten.

(...)

Voor wat betreft de problemen met de oom van Mahboubeh waarvoor u ter staving een familiefoto alsook enkele foto's die u van de man vond op internet (CGVS Ali, p.9-10), voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten de ongeloofwaardigheid van de problemen met de oom niet weerleggen. Mogelijks heeft Mahboubeh een oom die een geestelijke is (CGVS Ali, p. 5), doch doordat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering, kan ook niet ingezien worden waarom de man voor problemen zou zorgen binnen uw schoonfamilie. Deze foto op zich bevestigt deze problemen ook niet. Voor zover nog zou worden aangenomen dat de man op de afgeprinte foto's van internet daadwerkelijk Mahboubeh's oom is, tonen ze niet aan dat hij voor problemen zorgt. Bovendien blijkt uw echtgenote niet in staat om de problemen die haar oom veroorzaakt verder te concretiseren. Ze weet niet hoeveel keer hij bedreigingen geuit heeft, noch wanneer de laatste keer was dat hij dit deed (CGVS Mahboubeh, p. 5). Dat ze deze informatie niet heeft, terwijl ze wel nog in contact staat met haar familieleden (CGVS Mahboubeh, p. 4), relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Het gaat hier immers om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, waardoor uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas."

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder verder bij en is samen met verweerder van oordeel dat, gezien verzoeker en diens echtgenote blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde interesse in en bekering tot het christendom en de hieruit voortgesproten problemen, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van hun relaas inzake hun bekering en problemen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoeker en diens echtgenote een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De door verzoeker en ter staving van zijn religieuze activiteiten en deze van zijn echtgenote in België en op de sociale media neergelegde documenten en stukken en de doopattesten van verzoeker en diens echtgenote, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoed, kunnen aan deze conclusie geen afbreuk doen. Aan dergelijke stukken en documenten kan namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoeker en diens echtgenote in België en op de sociale media. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoeker en diens echtgenote het geval zou zijn, kan in casu en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Dient verder te worden opgemerkt dat, gezien de religieuze activiteiten van verzoeker en diens echtgenote een dermate duidelijk en kennelijk louter opportunistisch karakter hebben en enkel tot doel hebben om deze te kunnen aanwenden in het kader van hun betrachtingen om internationale bescherming en/of een verblijfsstatus in Europa te verwerven, aangenomen kan worden dat ook de omgeving van verzoeker en diens echtgenote op de hoogte is van dit kennelijk opportunistische karakter en dit doel. Bijgevolg is het geheel niet geloofwaardig dat de oom van verzoekers echtgenote voor de beweerde problemen zou zorgen. Verzoeker laat de voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte motieven inzake deze vermeende problemen en de ter staving hiervan neergelegde stukken daarenboven geheel ongemoeid en voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg en op blote, niet-gestaafde, ongefundeerde en algemene wijze te beweren dat hij na

het ontvangen van de bestreden beslissing alsnog de familie van zijn vrouw zou hebben gecontacteerd en zo zekerheid zou hebben gekregen over de bedreigingen, doet verzoeker aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. Niet alleen laat verzoeker na om de nodige, verdere precisering te verstrekken of hiervan bewijzen aan te reiken, doch tevens doet hij hiermee geenszins afbreuk aan de terechte vaststelling dat hijzelf en zijn echtgenote hieromtrent voorheen een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse tentoonspreidden. Derhalve blijven de motieven inzake de vermeende vrees ten opzichte van verzoeksters oom onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker en diens echtgenote, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoeker in dit kader ten berde bracht, verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en verzoeker maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder kan er in casu, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en diens echtgenote voorafgaand aan een terugkeer naar hun land van herkomst deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker en diens echtgenote bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoeker naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker en diens echtgenote. Dergelijke louter algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker en diens echtgenote bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De benevens de reeds hoger besproken stukken en informatie door verzoeker neergelegde documenten zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Aan de oproepingen bij het verzoekschrift kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst worden deze stukken slechts bijgebracht in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Dat de betreffende stukken ook daadwerkelijk lijken te zijn gemanipuleerd, blijkt daarbij bovendien uit het duidelijke verschil in afdrukkwaliteit en helderheid tussen het logo rechtsboven op deze documenten en de rest van deze documenten. Eveneens dient te worden opgemerkt dat de website zoals vermeld op deze stukken niet bereikbaar is. Dat deze zouden uitgaan van de overheid is, in acht genomen dat zij een niet-functionerende website bevatten, niet geloofwaardig. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijskracht kan worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke stukken echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

De overige documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte motieven, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze weerlegt noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Met de opmerkingen die jullie naar aanleiding van de persoonlijke onderhouden via jullie advocaat per email hebben overgemaakt op 27 oktober 2021 werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

(...)

Dat u ter staving een document voorlegt inzake de gunstige afloop van het verzoek om internationale bescherming van Farzin in het Verenigd Koninkrijk, wijzigt hier niets aan. Er moet op gewezen worden dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek om internationale bescherming van Farzin, heeft derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan uit het door u neergelegde document betreffende de vluchtelingenstatus van Farzin in het Verenigd Koninkrijk enkel afgeleid worden dat de man op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij op 2 februari 2021 werd ingelicht van het gunstig gevolg. Geenszins blijkt hieruit dat hij ook de vluchtelingenstatus verworven heeft op basis van religieuze vervolging, laat staan omwille van ontdekking van de huiskerk waartoe ook u beweert te behoren. Bijgevolg heeft het document weinig overtuigingskracht met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming.

(...)

De overige door jullie voorgelegde documenten wijzigingen voorgaande besluit niet. Jullie originele Iraanse paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en huwelijksakte bevestigen jullie nationaliteit, identiteit en het gegeven dat jullie gehuwd zijn, hetgeen niet wordt betwist. De door u voorgelegde landeninformatie beschrijft de algemene situatie van bekeerlingen in Iran die op zichzelf geen bewijskracht hebben betreffende uw persoonlijke asielmotieven en zijn op zich dus ook niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke daar er geen geloof gehecht wordt aan uw bekering noch aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou hebben ondervonden."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de door hem aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

Verzoekster voert in het voorliggende verzoekschrift geen argumenten aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de in het voormelde arrest gedane vaststellingen.

Deze vaststellingen gelden bijgevolg ook ten aanzien van verzoekster.

2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT